

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๖๐

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๕๔ ถึง ครั้งที่ ๖๕ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๖๖

สารบัญ

ครั้งที่ ๒๐/๒๕๗๗ (สามัญ)

๑. เรื่องร่างประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
แพ่ง (ต่อ)

๕๓๗๕-๕๓๕๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๕๐/๒๔๗๗ (สามัญ) สมัยที่ ๒
(ประชุมวิสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๗

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๒๐.๒๕ นาฬิกา

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววาทะ ถิ่นมีสมาชิกมาประชุม
๘๒ ท่าน เป็นองค์ประชุมแล้ว มาตรา ๓๓ ซึ่งได้ส่งกลับไปให้กรรมา-
ธิการพิจารณา บัดนี้คณะกรรมาธิการได้พิจารณาแก้ไขเสร็จแล้ว
จึงได้แจ้งให้ท่านแล้ว ท่านผู้ใดยังคิดใจบ้าง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ในมาตรา ๓๓ นี้ในวรรคแรกกรรมาธิการได้เพิ่มคำขึ้น ๓ คำ
คือคำว่า “ใด” “น” และ “ตั้ง” แต่ถ้อยคำที่กล่าวถึงโดยวิ-
ธิการนั้นว่า มาตรา ๓๓ นั้นมีบัญญัติเพราะวรรคสุดท้าย ซึ่งกรรมาธิการ
ได้รับไปพิจารณา ว่าการที่จะแก้วรรคสุดท้าย คือตั้งแต่คำว่า “ใน
กรณี” คือไปนั้นจนจบวรรค การที่จะแก้ไขในขณะนั้นจะไม่เป็นการ
งาม จึงได้ตกลงว่ากรรมาธิการจะรับวรรคนี้ไปพิจารณาใหม่ หรือ

ขอรับไปทั้งมาตรา แต่ทบทวนกรรมาธิการมาเพิ่มความในวรรคคั้นชั้นอีก
 ก็คือคำว่า “ใด” “นั้น” และ “ตั้ง” นั้นเป็นการเพิ่มนอกหลัก
 ที่สภาฯ นี้ได้มอบหมายไป และนอกจากนั้นเป็นวิธีที่กรรมาธิการได้
 เพิ่มข้อความลงไปแล้วมีผลกระทบกระเทือนถึงวรรค ๒ ของมาตรา ๓๐
 ซึ่งได้ตัดออกไปแล้ว กรรมาธิการน่าจะรู้สึกถึงข้อความที่ใดเพิ่มเติม
 ลงไปนั้น ถ้าเหตุการณ์ที่มาว่ามิฉะนั้นจะแก้ไขมาตรา ๓๐ ให้มีผลเอา
 วรรค ๒ ของมาตรา ๓๐ นั้นมาบังคับไม่ชอบด้วยวิธีการ และเป็นการ
 จะหักล้างเจตนาของสภาฯ นี้ แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าใคร่ที่จะแสดง
 ถึงกรณีเมื่อเพิ่มคำ ๓ คำนี้แล้วจะทำให้ผลเป็นอย่างไร เมื่อเราได้
 เพิ่มความลงไปแล้วจะทราบดีให้เห็นว่า เมื่อผู้ใดละเมิดอำนาจศาลใด
 ศาลนั้นอำนาจที่จะตั้งโทษโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือทั้งตั้งวิธีตั้งจะ
 ก่อต่อไปนั้น ก็ผลบังคับว่า ศาลนั้นยังมีอำนาจที่จะตั้งโทษคู่ความ
 ใด้อย่างเดียวกัน ไม่ต่างกับวรรค ๒ ของมาตรา ๓๐ นั้น ข้าพเจ้า
 จึงรู้สึกเสียใจอย่างยิ่งที่ได้มาเป็นไปอย่างนี้ แต่อย่างไรก็ดีเมื่อเรื่อง
 เป็นมาอย่างนี้ข้าพเจ้าใคร่ที่จะแสดงถึงความมุ่งหมายในการที่เราได้ตัด
 มาตรา ๓๐ วรรค ๒ ก็คือ ในกรณีนั้นเราจะไม่ให้อำนาจศาลจนเกินไป
 ในกรณีทุกกรณี แต่หาได้ทำให้อำนาจของศาลนั้นเสื่อมเสียไปไม่
 เพราะว่าศาลนั้นยังคงมีสิทธิที่จะตั้งโทษผู้ละเมิดอำนาจศาลได้ต่อหน้า
 เช่นว่า นาย ก. ละเมิดอำนาจศาล ลูกขุนคือพระยาน ศาลนั้นยังมี
 สิทธิที่จะรับได้ผู้หนีออกไปนอกศาล เป็นอำนาจที่รุนแรง ถ้าผู้หนี

รัชชชน ผู้หนักอึ้งมีความผิดฐานชกค้ำตั้งของศาล ซึ่งศาลนั้นจะตั้งให้
 ตำรวจจับไปคุมขังไว้ก็ได้ เพราะฉะนั้นในบางกรณีเราจะเห็นว่าจะไม่
 ทำให้อ่านาคำนั้นเสื่อมกลายเป็นไปได้เลย ข้าพเจ้าได้พิจารณาดูในการ
 ที่จะตีมาตรา ๓๐ วรรค ๒ ออกแล้ว และไม่กระทบกระเทือนถึงในกฎ
 หมายต่างประเทศจนกระทั่งจะทำให้ประมวลนี้ไม่สมบูรณ์ มีผู้ที่ของ
 ใจไปในทำนองว่า เมื่อเรากัดออกไปเช่นนั้นแล้ว กฎหมายต่างประเทศ
 เขาหาไม่ ข้าพเจ้ายังรู้ดีเกินกว่าเราควรจะรูดหน้าในอธิการหนึ่ง
 กว่าต่างประเทศ เพราะว่าถ้าการที่เราจะรูดหน้าโดยที่จะไม่ให้อำนาจโดย
 พดการแก่บุคคลในการที่เมื่อมีโทษจริตเข้าครอบงำ ถ้าผู้พิพากษาผู้
 มีโทษจริตอาจจะตั้งลงโทษบุคคลได้ โดยยังไม่ได้ใช้ดุลพินิจพอควร
 เช่นนาย ก. ซึ่งเป็นคู่ความขอพระยานในศาล ซึ่งเป็นการละเมิดอำนาจ
 ศาล ถ้าศาลนั้นเป็นคนคนเดียวอาจจะตั้งว่าจำเลยกระทำผิดความผิดให้
 คุกตั้งจำคุก ๒ เดือนทันที เช่นนี้ย่อมเป็นการรุนแรง ซึ่งเราย่อมจะมี
 วิธีทำได้ ถ้าเมื่อเป็นการละเมิดอำนาจส่วนตัว ศาลนั้นจะมีอำนาจได้
 ออกจากบริเวณศาลได้ทันที แต่ถ้าวางไปตามรูปอย่างจะมีผิดฐานชก
 ชนได้หรือไม่ ถ้าผู้หนึ่งชกชนอยู่ ก็มีผิดในฐานชกค้ำตั้ง เพราะ
 ฉะนั้นคณะกรรมการหรือสภาฯ นี้ไม่ควรจะวิตกในการที่จะให้อา
 นาศศาลนั้นตกค่าหรือถอยลง ในวันนี้เราได้ ได้เถียงกันถึงหกพัน
 มากมาย และขอยืนยันว่าถ้าวันใดลงมติชนะเสียมากมายถึง ๕๐

ข้อ ๒๒ ซึ่งแสดงว่าสภาฯ ที่มีโต มีการตั้งเงื่อนไขใหม่ขึ้นกับกายเรา
 ไปถึงจะทำให้เป็น ศาสดาองค์ ซึ่งเท่ากับสภาฯ นี้ได้ ยินยอมที่จะไม่ให้
 อำนาจศาลเกินไปเท่านั้น แต่ศาลนั้นยังมีอำนาจที่จะบังคับคดีให้เป็นไป
 ตามพระราชกำหนดกฎหมาย การที่บุคคลละเมิดอำนาจศาลนั้น ศาล
 ยังมีอำนาจจะได้บุคคลผู้นั้นออกไป แต่ศาลนั้นยังมีอำนาจจะพิจารณา
 ด้หลังผู้นั้นได้ ความเช่นนี้ยอมเป็นภัยแก่ผู้นั้น ทั้งเป็นทางด่วนคือ
 ทำให้ผู้นั้นถูกฟ้องฐานละเมิดอำนาจศาลภายหลัง และทำให้คดีผู้นั้น
 เสื่อมเสียในฐานที่คดีไม่ได้อยู่เพราะหน้าคดีนั้น โปรดอย่าเข้าใจผิด
 ว่าศาลนั้นจะเสื่อมเสียอำนาจ ไม่ใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าคณะ
 กรรมการไปตกเดิมคำ ๓ คำ คือคำว่า “โต” “นั้น” และ “ตั้ง”
 เป็นการผิดมติที่กรรมการได้รับไป และมติมติที่สภาฯ นี้ได้มอบ
 หมายนั้นอย่างหนึ่ง และถว้นเป็นการผิดมติที่เราได้คิดมาตรา ๓๐
 วรรคท้ายออก ข้าพเจ้าจึงได้ขอให้ตัดคำว่า “โต” “นั้น” และ
 “ตั้ง” ออก และขอให้คงคำว่า “ที่จะ” ไว้เพราะ วรรค ๓ ก่อน
 ส่วนในวรรคท้ายนั้นที่กรรมการได้แก้ ไขนั้นชอบแล้ว

พระยามนิตศาสตร์ ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 กล่าวว่า ในปัญหาเรื่องนี้คือว่าสภาฯ ได้ตั้งมติที่วรรค ๒ แห่งมาตรา
 ๓๐ ไปแล้ว และในที่สุดเมื่อมาพิจารณาส่งมาตรา ๓๑ สภาฯ ได้มอบ
 มาตราให้แก่กรรมการไปพิจารณาใหม่ ถ้าความจำของข้าพเจ้า
 ไม่ผิดแล้ว เป็นการมอบทั้งมาตรา หวังใจว่าผู้ตรวจงานประชุมคง

ไว้ให้ถนัดในระเบียบข้าราชการตุลาการ ถ้าผู้พิพากษาคงใดทำผิด
 เราก็ดึงโทษหมด การที่บุคคลใดทำไม่ได้ หรือผู้ใดได้รับเหตุไม่ยุติ
 ธรรมจากผู้พิพากษาคงใดคนหนึ่ง แล้วจะเอาเหตุนั้นมาทำด้วยหลัก
 กฎหมายอันดีแล้ว เป็นการทำไม่สมควรอย่างยิ่ง และขอให้ท่านคิด
 เราเป็นสภามุแทนราษฎรที่ชั้นใหม่ เราควรจะทำอะไรให้ โดกลั้นเขา
 นับถือว่าเราทำอะไร สันนิษฐานหลักการทั่วไป เราจะทำอะไรเห็นแก่
 ส่วนตัว เพราะเหตุว่าเราไปเกิดเรื่องอะไรไว้แล้ว จะทำด้วยกฎ
 หมายแล้ว โดกลั้นเขาจะเห็นว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมืองไทยเห็น
 แก่ตัวมากกว่าเห็นแก่ชาติ และมากกว่าเห็นแก่หลักกฎหมายอันดีทั่ว
 ไป มีหลักกฎหมายในเมืองใดบ้างที่เขาไม่ให้อำนาจศาล ในข้อ
 ข้าราชการ ข้าราชการก็ไปเรียนรู้อะไรก็ได้ทราบมาเป็นจำนวนพอควร
 แต่ไม่ทราบว่าเมืองไหนที่เขาตั้งอำนาจศาลในทางนี้ เราก็คงพยายาม
 จะเอาอำนาจศาลคืนมา ถ้าหากว่าต่างประเทศเขาเห็นว่าเราไม่คุ้ม
 ครอบพอในอำนาจศาล เขาอาจจะถูกทำร้ายแล้ว เขาอาจจะรังแก
 โดยวิธีที่ขอแก่ประมวล ข้ออะไรต่าง ๆ จนกระทั่งเราอาจจะเดือด
 ร้อนในข้อนั้นก็ได้อีกจริงๆ เราอาจจะออกประมวลไปแล้ว แต่เขา
 อาจจะขอแก้ แล้วข้อนั้นก็ไม่ได้เร้าในเมื่ออำนาจศาลของเราไม่พอที่
 จะคุ้มครองคนในสมัยเขของเขาได้ เราควรจะต้องตั้งก่อนว่าศาลของเรามี
 ในข้อไหน ถ้าศาลของเรามี เรามีเหตุผลพอที่จะสู้ได้ เราไม่ควรทำ
 หน้าที่ของเขาก็ไม่มีผิดที่ตรงไหน และเราทำไม่ถึงจะไม่ตาม จริงอยู่

ฝรั่งจะทำอย่างไรเราไม่จำเป็นจะต้องทำตามเขา แต่ว่าอะไรที่คิดแล้ว
 ทำไม่เราจึงจะไม่เอามา ที่เราถือว่าให้ศาลนั้นตั้งโทษได้ ข้าพเจ้าไม่
 เห็นผิดหลักที่ไหน และทุกๆ แห่งเขาก็ทำแล้ว ถ้าเราไม่สนับสนุน
 อำนาจศาลแล้ว จะไปสนับสนุนอะไรที่ไหน ท่านเองเคยเคียด
 ร้อนมาแต่ๆ ที่ตั้งท่านเข้าไปในศาลอีก ถ้ามีคนถือการฆ่าเดือนขึ้น
 แล้วศาลไม่มีอำนาจตั้งโทษได้ ท่านจะได้รับความว่าความครั้นคร้าม
 ทำไร เพราะฉะนั้นท่านไม่ควรจะคิดถึงส่วนคดีที่ได้ถูกมาแล้ว และ
 ไปทำลายหลักอันนี้เสีย เพราะฉะนั้นประเด็นมาตรา ๓๓ นี้ได้ตั้งไปทั้ง
 มาตราหรือไม่ ถ้าตั้งไปทั้งมาตราแล้วความในวรรคต้นก็แก้ได้ ที่
 ความวรรคต้นที่แทนที่โดยข้อความในวรรค ๒ ของมาตรา ๓๐ หมด
 หรือไม่ ข้าพเจ้ายืนยันว่าไม่หมด และการที่ตั้งไปร่อนยืนยันว่าตั้งไป
 ทั้งมาตรา เพราะฉะนั้นประเด็นทั้งสองนี้ก็พิจารณาได้เต็มที่ ที่ว่า
 กรรมวิธีการแก้ไขวรรคต้นของมาตรา ๓๓ นี้ เป็นการนำเอามาตรา ๓๐
 วรรค ๓ กลับมาอีกนั้นหาจริงไม่ การที่ออกหมายจับคนมาขังในศาล
 นั้น ก็อาจจะไม่สมควร เพราะไม่ใช่ที่ที่สมควรจะคุมขัง แต่มาตรา
 ๓๓ ที่แก้ไขใหม่ให้จำคุก เป็นคนละเรื่อง เพราะฉะนั้นที่จะบอกว่าถ้า
 ได้ตั้งผิดแล้วแก้มันนั้นหาจริงไม่

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง กล่าว
 สำหรับ มาตรา ๓๐ ที่สภาฯ ได้ตั้งผิดไปแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึง
 เพราะว่าถ้าสภาฯ ได้ตั้งผิดแล้ว ให้เป็นไปตามที่ทราบกันอยู่แล้ว คือไม่

ความเป็นจริงนั้น ประเทศสยามเราได้อำนาจอันมีระเบียบดีมาเป็น
 เวदानานเป็นอันมาก เราได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีศีลธรรมอันดี ศักดิ์
 ของเราได้เป็นที่นิยมแก่นานาประเทศว่า ศักดิ์ของเราได้มีระเบียบ
 เรียบร้อย ศักดิ์อันบรรลุดีอะไรเป็นไปโดยความยุติธรรม ถึงแม่
 ในมาตรา ๓๓ ในตอนท้าย ที่ท่านกรรมาธิการได้เติมมาขึ้น ในอำนาจที่
 ศักดิ์ของเราเมื่อครั้งก่อนๆ เราก็กเคยให้อำนาจแก่ศักดิ์ ถ้าหากว่าโจทก์
 จำเลยหรือผู้ที่เข้าไปในศาลนั้นทำผิดอย่างร้ายกาจแล้ว ศาลเราก็มี
 อำนาจที่จะลงโทษได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ขอโทษ ปัญหาที่มีอยู่ว่า
 ในวรรคต้นของมาตรา ๓๓ นั้นเป็นการรื้อฟื้นข้อความในวรรค ๒ ของ
 มาตรา ๓๐ หรือแปลว่าอันประเด็นหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งที่กรรมาธิการ
 ทำมาขึ้นกรรมาธิการมีมติที่จะแก้ไขไหม ถ้าหากว่ากรรมาธิการได้รับ
 มอบหมายเพียงเฉพาะวรรคสุดท้ายก็ไม่มีมติที่จะแก้ แต่ถ้ากรรมา
 ธิการได้รับมอบหมายจากสภาฯ ทั้งมาตราก็มีมติที่จะแก้ได้ ขอให้
 พิจารณาในข้อประเด็นนี้

ค. เทียม ศรีพิบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม กล่าวว่
 การที่สภาฯ เราได้มอบหมายมาตรา ๓๓ ไปให้แก่คณะกรรมาธิการนั้น
 คณะกรรมาธิการได้ปรับปรุงมาตราเป็นมาตราที่ใหม่เยี่ยมขึ้นมาทั้ง
 มาตรา เพื่อที่จะให้กฎหมายของเราเป็นกฎหมายที่ดีงาม ข้าพเจ้าเห็น
 ว่ากรรมาธิการทำได้ เช่นคดีอย่างว่าเราได้ปรับปรุงกฎหมายบรรพ ๕

บรรพ ๖ คือเราได้พิจารณาไปแล้วทั้งมาตรา แต่หากว่าในมาตรา
เหล่านั้นซึ่งอยู่ในหมวด ถ้าหากว่ามาตราอื่นๆยังไม่เรียบร้อย มาตรา
ที่เราพิจารณาไปแล้วที่เราได้ลงมติไปแล้วเรายังตั้งทั้งหมวดนั้นไปให้
แก่กรรมวิธีการพิจารณา เพราะฉะนั้นมาตรานั้นก็เหมือนกัน เท่าที่
กรรมวิธีการได้กระทำไปนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการผิดอย่างใด ส่วน
ถ้อยคำที่กรรมวิธีการได้ถือเดิมในคอนท้ายก็เช่นเดียวกัน เห็นว่าคณะ
กรรมวิธีการได้ทำอย่างถูกต้องแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ขอเสนอปรึกษาเป็นประเด็นไปเสียก่อน ข้าพเจ้าขอเสนอ
ปรึกษาประเด็นแรก คือว่ากรรมวิธีการรับไปนั้นรับไปทั้งมาตราหรือ
ว่ารับไปเฉพาะวรรคสุดท้าย ประเด็นนี้ข้าพเจ้า...

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ถ้าอ่านรายงานการประชุม
แล้วจะตั้งปัญหาได้ทั้งหมด

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า คืออันนั้นพอมาถึงวรรค ๒ นี้ กรรมวิธีการบอกจำวรรค ๒ นี้
จะลำบากในการแก้ไข จึงขอรับมาตรา ๓๓ ไปพิจารณา แล้วสภาฯ
มอบไป แต่ประเด็นมีว่าวรรค ๒ จะแก้ไขลำบาก จึงขอรับไปทั้ง
มาตรา

หลวงวรนิติปรีชา กรรมวิธีการ กล่าวว่า ข้าพเจ้าเองเป็นผู้

ขอรับรองต่อสภาฯ ว่า กรรมการขอรับมาตรฐานทั้งมาตรฐานไปพิจารณา
 เพราะเหตุความเกี่ยวพันถึงมาตรา ๓๐ ตอนที่ท้ายที่สภาฯ นี้ ได้ลงมติให้
 คัดออก หากเกี่ยวกับมาตรา ๓๐ จึงขอรับไปพิจารณา จะพิจารณาใน
 เจตนาไม่ได้ เพราะมันเกี่ยวพันถึงมาตราอื่น ข้าพเจ้าเองเป็นผู้เสนอ
 เพราะฉะนั้นจึงขอรับไปทั้งมาตรา เพราะฉะนั้นที่จะรับไปทั้งมาตรา
 หรือไม่ข้าพเจ้าขอรับรองด้วยคำของข้าพเจ้าต่อสภาฯ ว่ากรรมการ
 ขอรับไปทั้งมาตรา และความจริงเป็นอีกอย่างหนึ่งที่คาบเกี่ยวได้
 กล่าวแล้ว แม้สภาฯ จะลงมติไปแล้ว แต่ยังมีมาตราที่ตั้งซึ่งกรรมมา
 จิกรได้คัดออก แต่สภาฯ นี้ให้คงไว้แล้วสภาฯ นี้เคยอนุญาตให้
 รับไปปรับปรุงใหม่ทั้งมาตรา มาตราที่สภาฯ ได้ลงมติไปแล้วในขณะ
 นั้นผู้แทนอุปต คือ นายทองอินทร์ ไม่อยู่ จึงไม่รู้ข้อเท็จจริงในข้อ
 เหล่านี้ว่า สภาฯ นี้ได้ลงมติไปแล้วอย่างไร สภาฯ นี้ได้ลงมติไปแล้ว
 อย่างข้าพเจ้ากราบเรียน นั้นเป็นความจริง ในบรรพ ๖ นี้เอง มาตรา
 ๕๕ ถึง ๖๓ หรือ ๖๒ อะไรนี้แหละ สภาฯ นี้ได้ลงมติไปแล้ว แต่ว่า
 พอไปถึงมาตรา ๖๓ พอเกิดจุดขัดข้องอะไรขึ้นจึงได้มอบให้กรรมการ
 ไปพิจารณา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหวังว่ากรรมการมีอำนาจรับ
 มอบไปทั้งมาตราได้

น.ต. หดวงำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรี กล่าว ว่า ปัญหา
 ที่จะไปดูรายงานการประชุมหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่เป็นปัญหาที่
 น่าจะทำให้เสียเวลาของสภาฯ เพราะถ้าผู้ค้านกรณแต่คิดว่าได้รับมอบ

ไปทั้งมาตรา นอกจากนั้นตามข้อบังคับก็บอกว่าจะรับไปคอมมิชชั่น
 หนึ่งหาได้ไม่ ก็ฟังได้ว่าต้องรับไปทั้งมาตรา และมีประเด็นที่ควร
 พิจารณาอยู่ว่า สบิวิต ที่ควรจะรับไปพิจารณาจะทำได้ คือได้มี
 ปฏิบัติในสภา นักได้เป็นไปตั้งที่สมาชิกผู้หนึ่งเสนอแล้ว นอกจากนั้น
 ท่านเองในเวลาที่ประชุมก็ยอมให้เป็นไป กล่าวคือว่าในการพิจารณา
 วาระที่ ๒ กรรมการไปแก้ข้อหนึ่งข้อแม่แต่ครั้งเดียว เราก็หรือ
 เป็นการแปรญัตติกันได้หมด นั่นเราก็ทำกันได้ เพราะเราถือว่าสภา
 เราตกลงกันเช่นนั้น และถ้าสภาฯ ยังไม่ได้ตกลงเป็นอย่างอื่นเราก็
 ปฏิบัติกันไป และเราได้เคยทำ และทำกันยิ่งกว่านี้ ก็แหละสภาฯ
 ไม่ได้ มีมติเปลี่ยนแปลงเรื่องนักอนที่เรื่องนี้จะเข้ามาสู่ที่ประชุมแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่กรรมการทำไปนั้นเป็นการชอบ

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวต่อว่า ข้าพ
 เจ้าขอสนับสนุนท่านกรรมการ เพราะมาตราที่เราได้มอบให้กรรมา
 ธิการทั้งมาตราไปแก้ไข เมื่อกรรมการได้แก้ไขมาแล้ว เราก็
 ควรจะรับพิจารณาทั้งมาตรานั้นเอง จึงข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะรับ
 พิจารณาทั้งมาตรา ประเด็นข้อนี้ที่จะตกไปตามที่ท่านผู้แทนราษฎร
 จังหวัดอุบลราชธานีกล่าวนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรที่สภาฯ จะรับ
 พิจารณา

ขุนวรดิษฐ์ ทรุณเฑียร ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวต่อว่า
 ข้าพเจ้ายังมีความเห็นอยู่ว่า ร่างมาตรา ๓๓ ซึ่งได้ตั้งมาปรึกษาใหม่นี้

ชดกับมาตราที่เราได้ลงมติไปแล้ว คือในเรื่องที่ว่าศตวรรษ ๒ แห่ง
มาตรา ๓๐ นั้นก็เสีย ขอทราบเจ้าว่าชดกับมาตรานั้น เพราะเหตุใด
ขอท่านสมาชิกรัฐสภาโปรดดูข้อความอีกสักครั้งหนึ่งแล้วจะเห็นได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ ปัญหาแรกมีว่ากรรมมาช
การมีมติที่จะปรับปรุงเงินใหม่ทั้ง มาตราหรือไม่ ให้ตกลงในชั้น
เสียก่อน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น
กล่าวว่า ขอให้ลงมติทีเดียวว่า กรรมมาชการจะปรับปรุงได้ทั้งมาตรา
หรือว่าจะปรับปรุงเฉพาะวรรคท้าย ขอที่จริงก็ปรากฏกันอยู่แล้วว่า
ใครพูดอย่างไร ขอให้ลงมติทีเดียวไม่ต้องอภิปรายกันมาก

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ ถ้าหรับมาตรา ๓๐ ที่เสนอ
มาใหม่นี้ ท่านผู้ใดเห็นว่ากรรมมาชการไม่มีมติที่จะปรับปรุงได้หมด
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๕ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ ท่านผู้ใดเห็นว่ากรรมมา
ชการมีมติที่จะปรับปรุงได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๔๔ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวคือ เป็นอันว่ากรรมมาชการมี
มติที่จะปรับปรุงได้ทั้งมาตรา บัดนี้โปรดพิจารณาว่าในวรรคต้นที่
กรรมมาชการได้เปลี่ยนแปลงนั้น เป็นการรื้อฟื้นวรรค ๒ ของมาตรา ๓๐
ขึ้นอีกหรือไม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอเสนอประเด็นที่จะพิจารณาว่าจะเป็นการรื้อฟื้นทั้ง
หมดหรือบางส่วนหรือไม่ ก็เป็นตั้งท่านรัฐมนตรีว่าไม่ได้ รื้อฟื้น
ทั้งหมด แต่รื้อฟื้นบางส่วน หรือถามกรรมการเสียก่อนว่ารื้อฟื้น
บางส่วน ถูกหรือไม่

น.ต. หลวงจำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรี กล่าวว่า ข้าพ
เจ้าก็ ตั้งดีใจว่ามีมติที่เราลงไปเมื่ออื่นว่าอย่างไร เราลงไปว่ากรม
การมีมติที่จะปรับปรุงมาได้ทั้งมาตรา แต่จะมีประเด็นอะไรที่จะ
ว่ากันอีก ประเด็นที่มีว่าสภาฯ จะรับตามร่างหรือจะคงเดิม

ขุนวรดิษฐ์ ทรูณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่า
เรา ลงมติไปจริงว่า ปรับปรุงได้ ทั้งหมด หรือว่าไม่ทั้งหมด นั้นถกแล้ว
แต่ที่ว่าการปรับปรุงนั้นจะขัดกับวรรค ๒ ของมาตรา ๓๐ หรือไม่ นั้น
จะต้องพูดกันก่อน เพราะว่าการปรับปรุงนั้น ถ้าไปขัดกับมติของ
สภาฯ นี้ในเรื่องวรรค ๒ แห่งมาตรา ๓๐ นั้นแล้ว การปรับปรุงนั้นก็
เป็นการไร้ไม่ได้

พระยานิศาสดศรี ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
กล่าวว่า มีข้อบังคับหรือไม่ หรือกฎหมายที่ได้ว่า ถ้ามาตรา ๓๐ นี้
ได้แก้ไขมาอย่างนี้ และถ้าขัดกับวรรค ๒ แห่งมาตรา ๓๐ แล้วไม่ยอม
พิจารณา ข้าพเจ้าอยากให้สมาชิกผู้นั้นเดินออกมา

ร.ต. เนตร พุนิอวัณน์ กล่าวว่า เพื่อให้ง่ายและให้ชัดเจน

ข้อบังคับของเรา อันที่จริงแล้วเราเคยทำกันมา คงจำกันได้ทั้งสภา
ว่า เมื่อกรรมการได้พิจารณาและแก้ไขอะไรแล้ว เรามีหน้าที่แค่
เพียงว่าจะเอาตามคำที่กรรมการแก้ไขนั้นหรือไม่ หรือว่าจะเอา
ตามร่างเดิม เมื่อเราเอาตามร่างเดิม ความประสงค์ของสมาชิกถ้า
ต้องการ ก็จะเป็นเช่นนั้น และเมื่อไม่เอาตามร่างเดิมก็จะเป็นอย่าง
ที่เราเคยทำมาอย่างหนึ่งนั่น ข้าพเจ้าคิดว่าสภาฯ เราควรจะปฏิบัติตาม
วิธีที่งาม และที่เป็นมาแล้วแต่ไหนแต่ไรต่อไป

ร.ต. สอน วงษ์ โค ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่
ตามที่กรรมการได้แก้ไขมานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ขัดแก้มาตรา ๓๐
วรรค ๒ เลย เพราะเหตุว่ามาตรา ๓๐ วรรค ๒ นั้นมีบอกว่ ให้ศาลนั้น
มีอำนาจออกหมายจับและกักขัง นั้นเป็นประเด็นสำคัญ แต่มาตรา ๓๓
ที่แก้ไขใหม่นี้ไม่มีอำนาจหมายจับและกักขังเลย แต่ถ้าหากว่าคู่ความ
ฝ่ายใดหนึ่งมีประมาทศาลอย่างร้ายแรง ศาลนั้นอาจจะมีอำนาจลงโทษ
คู่ความนั้นได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ข้าพเจ้าคิดว่าพิจารณา
อย่างนี้จะคิดว่า เท่าที่กรรมการแก้ไขไปนี้ เป็นการให้อำนาจแก่ศาล
มากไปกว่าที่ท่านต้องการหรือไม่ ก็ขอว่จะเอาอย่างใหม่หรืออย่าง
เก่า ส่วนประเด็นที่ว่จะรื้อฟื้นวรรค ๒ นั้นก็ไม่ควร เพราะเป็นร่าง
ใหม่ที่กรรมการร่างขึ้นมา โปรดพิจารณาตามที่ข้าพเจ้าขอมานี้

นายเนษ สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่

สุดท้ายผู้แทนของข้าพเจ้าได้เสนอดัชนีวรรค ๒ แห่งมาตรา ๓๐ ออกนั้น โดยมีความหมายว่า ไม่อยากจะให้ศาลกระทำไปโดยโทษจริต กล่าวคือ ในกรณีใดซึ่งเป็นการทำโดยอำนาจศาลแล้ว ไม่อยากจะให้จำเลยผู้ที่ต้องขอหาว่าจะเกิดอำนาจศาลนั้นใหม่ขอต่อสู้คดีบ้าง หรือ มีข้อแก้ต่าง ความหมายมีเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงได้คัดมาตรา ๓๐ วรรค ๒ ออกไป ทั้งนี้มาตรา ๓๑ ที่ตั้งให้แก้กระบวนพิจารณาปรับประ โฆ ข้าพเจ้าเห็นชอบอย่างยิ่ง แต่ว่าเพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของสภาฯ นั้นต้องแก้ดัชนีวรรค ๒ ออกแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติว่า เราควรจะให้ โอกาสแก่จำเลยในการที่จะต่อสู้คดีได้ตามด้านจนกระบวนความ

(ก. เทียม ศรีพิริฐ) ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม กล่าวว่ ในกรณีที่ท่านสมาชิกได้ อธิกว่ ในกรณีคดีชั้นอุทธรณ์คดีของผู้พิพากษา นั้น เกรงว่าผู้พิพากษาอาจจะเกิดโทษระงับ ในที่นี้ข้าพเจ้าขอ กราบเรียนว่า ก่อนที่เราจะตั้งผู้หนึ่งผู้ใดว่าเป็นคนไม่สุจริตนั้น เมื่อเขายังไม่กระทำทุจริตนั้นแล้ว เราจึงจะต้องพิสูจน์ว่า ผู้พิพากษา ทุก ๆ ท่าน เป็น ผู้ที่บริสุทธิ์ เป็น ผู้ที่มีความสุจริตต่อ ชาตบ้านเมือง และเป็นผู้ที่ยุติธรรมจริง ๆ เราจึงมอบหมายให้ท่านไปเป็นผู้พิพากษา ท่านเรามาฟังเดี๋ยวดังว่า การที่ศาลของประเทศเราที่ให้อำนาจเช่นนั้น จะเกินเลยไปบ้างหรือไม่ เราต้องพิจารณาไปถึงนานาประเทศ เช่น อเมริกาเป็นต้น เป็นประเทศที่มีระบอบการปกครองประชาธิปไตย แท้จริง อำนาจอธิปไตยอยู่กับบริหารเขาแยกกันเด็ดขาดทีเดียว ศาล

มีอำนาจมากมาย ถึงแก่ประชาชนและต่างประเทศก็ทราบกันทั่วไปว่า
 ค้าดเป็นผู้ถืออำนาจ ถอบังเทียบการปกครอง ค้าดอาจจะดบด้าง
 กฎหมายที่ออกไปจากสภา นิติบัญญัติก็ได้ ค้าดมีอำนาจเต็มทุกทีเดียว
 ในการที่จะตัดสินบรรดาคดีอย่างใดอย่างหนึ่ง และกระทำเขาจะทำการอย่าง
 หนึ่งอย่างใด หรือการที่เขาจะไม่ใช้กฎหมายนั้นก็ได้ เพราะฉะนั้น
 แล้งคงให้เห็นว่า ประเทศที่เขาปกครองระบอบประชาธิปไตย เช่น
 อเมริกา เขาก็ได้ให้อำนาจแก่ค้าดเหลือเกิน ที่ประเทศสยามเรา
 เมื่อครั้งสมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราชก็เคยให้ค้าดของเรามีอำนาจ ถ้าหากว่า
 โจรกั หรือจำเลย เข้าไปในค้าดแล้วทำความร้ายกาจให้แก่ค้าดแล้ว
 ก็อาจจะลงโทษทันทีทันใดได้ ก็เมื่อก่อนเราได้เคยให้อำนาจไว้แก่ค้าด
 แล้งก็เหตุใดสมภารก็จะมาเป็นทุกข์เป็นร้อนว่าผู้พิพากษาไม่บริสุทธ์นั้น
 ท่านคงจะเห็นมาแล้วว่าค้าดของเราเป็นอย่างไร ค้าดของเราอาจจะ
 ออกได้จำทำไปโดย อนุมัติเมื่อยที่สุก เพราะฉะนั้น เราไม่ควรจะวิตก
 อย่างไร

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่ ตาม
 มาตรา ๓๓ ที่เราให้คณะกรรมาธิการไปพิจารณาใหม่ ถ้าพูดตาม
 ลักษณะของวิธีพิจารณา เต็มของเราก็ให้อำนาจค้าดของเราเท่าเดิม
 หรือถ้อยจะหย่อนลงกว่าเดิม ก็ขอที่เรพิจารณาไปถึงเรื่องตุลาการ
 หรืออำนาจที่จะครอบครองและใช้ตัดสิน ซึ่งเป็นอำนาจสูงสุด ก็ว่า
 อำนาจสูงสุดนั้นอยู่ในค้าด เมื่อครั้งแอมโซตุตอำนาจอยู่กับค้าดนั้นเอง

เพราะเหตุฉะนั้นที่เราจะไม่ให้อำนาจคุ้มครองให้แก่ศาลเดี่ยวเลยตามวิธี
 พิจารณาเดิมซึ่งเราได้ปฏิบัติเช่นนั้นแล้ว ผู้ที่ขึ้นไปศาล อาจจะนั่ง
 อย่างไม่ก็ทำได้ อาจจะทะเลาะวิวาท กับคู่ความ อย่างไรก็ทำได้
 เพราะเหตุฉะนั้นกฎหมายของเรา วิธีพิจารณาของเราแต่เดิม จึงได้
 ออกว่า ให้ศาลของเรามีอำนาจ ข้าพเจ้าเคยได้พบองค์ตุลาการมา
 ไม่เคยเห็นองค์ตุลาการซึ่งจะไปประพฤติผิดศีลธรรมเลย คือองค์ตุลา
 การต้องอยู่ในพรหมวิหาร ๔ ประการ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา
 นี้ต้องอยู่เสมอ คือว่าถ้ากล่าวด้วยคำดวงเงินนิตหนึ่งศาลไม่เคยเคย
 เคยแต่ก็เตือนนิตหนึ่ง นอกจากเกิดเหตุใหญ่โต เหตุไหนตามวิธี
 พิจารณาเราทำไมจึงให้ตั้งโทษได้ทีเดียว เพราะจำเลยทำผิดต่อหน้า
 ศาล และทันมาภายหลัง ๒ วันไปยื่นรับขอรับสารภาพว่า ข้าพเจ้าไม่
 ทำผิดอย่างนี้ ศาลก็ไม่เชื่อ และถ้าศาลมีอำนาจแล้ว ศาลอาจจะกัก
 เคื่อนหรือจำคุกได้ ถ้าเราไม่ให้อำนาจคุ้มครองไว้อย่างนี้มาตรา ๓๐
 นี้ว่าสำหรับรักษาอำนาจฝ่ายบริหาร คำว่าฝ่ายบริหารอาจจะไม่ได้อิง
 เกียงกันใหญ่โดยเช่นนั้น การที่เราตัดสินเราบอกว่าอย่างนี้ผู้พิพากษาว่า
 ให้ศาลกำหนดลงโทษไว้เท่าไรไม่มี เพราะฉะนั้นมีอยู่ใน มาตรา ๓๐
 แล้ว นี้ข้าพเจ้าจำได้เมื่อเราก็ค้อออกแล้ว คณะกรรมการจึงขอรับ
 ไปพิจารณาใหม่ เมื่อรับไปพิจารณาใหม่ มาเข้าหลักการเดิมของเรา
 แต่ข้าพเจ้าเคยเห็นบางคนกระทำผิด ผู้พิพากษาไม่ยกให้ เมื่อ

ประชาชนแก่ตัวเคยส่งไปให้พนักงาน อัยการ พินิจพิจารณาบอกว่าผู้ต้องหา
 หุ้มค้ำแต่เท่านั้น อัยการไต่สวน จำเลยไม่มีทางจะไปได้ เพราะ
 เหตุว่าผู้พิพากษาเป็นพยานอยู่ในคดี เช่นนี้เองจำเลยรับสารภาพคือ
 ค้ำค เพราะเหตุฉะนั้นมาครั้นเราจึงไม่ได้ได้ว่า ถ้าหากว่าค้ำคเห็น
 สัมควรว่าเป็นกรณีที่ เขาใครก็ตามจะต่อสู้ได้ ค้ำคอาจจะช้ขาด
 และคดีอื่นได้ทีเดียว และก็ไม่ใช่ว่าค้ำคกำหนดให้ตั้งโทษร้ายแรง
 อย่างไม่เป็นอันขาด เพื่อป้องกันความอยุติธรรมให้แก่คู่ความทั้งสองฝ่าย เพื่อ
 ความคุ้มครองและอำนาจสูงสุดที่จะช้ขาดไม่ให้มีทะเลาะบาดหมางกัน
 ในศาล ในขณะที่พิจารณาให้เสียความเรียบร้อยของศาล ถ้าหากว่าค้ำค
 ค้ำคหนึ่งไม่มีอำนาจเสียเลยเหมือนอย่างเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการที่ได้
 เที่ยงกันก็มี ลงมาค้ำคยอมยกก็มีอย่างนี้แล้ว ศาลในโลกไม่มีที่ไหน
 ข้าพเจ้าเคยเป็นพนักงานอัยการมา ไม่มีศาลใดที่จะตั้งไม่ได้ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรระงับหลักการ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง พอแล้ว

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวอ้าง เพราะ
 ฉะนั้นควรระงับหลักการ

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรี กล่าวอ้าง เมื่อ
 ทำานประธานฯ ได้บอกให้พิจารณาต่อไป ตามระเบียบว่าจะคงได้
 ตามเดิมหรือว่าจะเปลี่ยนแปลง เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าก็จะถือ
 ว่าเป็นไปตามระเบียบต่อไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเดชะว่าควรจะเป็น

ไปตามร่างที่กรมราชการเสนอมาใหม่ ถ้าที่ข้าพเจ้าเสนอเช่นนี้ เพราะเหตุว่าได้พิจารณาแล้ว เหตุผลที่ส่งมาซึ่งทนายท่านได้อภิปรายกันมากเป็นอันตอ้งกันว่า ในเรื่องศาลเราต้องการไม่เฉพาะแต่กิจการภายในของประเทศเรา ต้องการตลอดถึงนานาประเทศด้วย ในสมัยราชาธิปไตยซึ่งอำนาจทั้ง ๓ ได้รวมอยู่ในแห่งเดียวกัน คืออยู่ในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้น ในครั้งนั้นเราเห็นว่าเขายกย่องอำนาจศาลเป็นอันมาก จนถึงคำกล่าวคติปากมากกันว่า ผู้พิพากษาหนึ่งอยู่ในบรรดากษัตริย์แล้วก็มีอำนาจเท่ากับพระเจ้าแผ่นดิน และมีคำกล่าวเคยไปว่าแม่พระเจ้าแผ่นดินเสด็จเข้าไปในศาลก็ยังทำความเคารพต่อศาล ก็เหตุใดถ้าเราเปลี่ยนการปกครองมาเป็นระบอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งนิยมการแยกอำนาจเด็ดขาดจากกัน ในเมื่อส่งมาซึ่งต้องการความยุติธรรมจากศาลแล้ว ส่งมาซึ่งก็บอกว่าทางฝ่ายบริหารไม่ให้อำนาจศาลเพียงพอ ตามรัฐธรรมนูญ แต่ครั้นรัฐบาลซึ่งจะให้อำนาจศาลให้มากเพื่อที่จะคุ้มครองความยุติธรรมให้ ส่งมาซึ่งก็เห็นว่าอำนาจของศาลมากเกินไปเสียแล้ว ซึ่งความจริงก็ไม่ใช่การมากดังที่ข้าพเจ้าแจ้งเป็นเรื่องราวประหลาดใจว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น นอกจากนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับภายในของเราเท่านั้น ขอให้เรามองให้ไกล ๆ มองถึงผลที่จะได้รับภายนอก ถ้าแม้ว่ากฎหมายที่เราออกไปได้เป็นสิ่งซึ่งไม่ถูกต้องตามที่รัฐบาลได้อภิปรายมาแล้วก็เป็นข้อที่น่าเสียใจว่า ประมวล ๆ ที่เรามองทำกันอย่างหามรุ่งหามค่ำก็จะไม่

มีประโยชน์ นอกจากนั้นข้อซึ่งใจของท่านด้มาซึกก็มีอยู่ในเรื่องว่า
 ผู้พิพากษาอาจจะใช้อำนาจเกินไป นั้นเราก็มองว่าการที่จะบังคับให้ผู้
 พิพากษาให้อยู่ในกรอบ เช่นเราก็มองพระธรรมนูญข้าราชการตุลาการ
 นอกจากนั้นผู้ใดซึ่งไม่ได้รับความยุติธรรมจากศาลก็อาจจะร้องขอได้
 ทั้งในทางร้องทุกข์และอุทธรณ์คำสั่งของศาลก็ได้ เห็นว่ามีข้อแก้เพียง
 พออยู่ได้ จึงเห็นว่าควรจะเป็นไปตามร่างที่กรมมาชิกการเดินอมาสนั้น

นายเนย สุจิตมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุดรราชธานี กล่าวว่
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่าสมาชิกลงในสภาฯ นั้นทั้งหมดจะตั้งเดิรมอำนาจศาล
 ของเราเป็นอย่างดี แต่ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปนี้ก็เพราะเหตุว่ามี
 ความเสียใจที่จะเรียนว่าอำนาจนั้นหรืออันก่อนนั้นและเราได้ตกลงพรรค ๒
 ของมาตรา ๓๐ คือออก ความจริงมีข้อความโดยชัดแจ้งว่า “ถ้าค
 ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือบุคคลใด กระทำการละเมิดอำนาจศาลตั้งที่
 กล่าวไว้ ในธรรมนูญข้อนี้ ให้ศาลนั้นมีอำนาจออกหมายจับและ
 คุกหรือคุกความฝ่ายนั้นหรือบุคคลนั้นและตั้งโทษตามความผิดที่ได้กระทำ
 ตั้งที่บัญญัติไว้ ในมาตรา ๓๓ ได้ทีเดียว โดยไม่ต้องคำนึงว่าศาลนั้นมี
 อำนาจทางคดีอาญาหรือไม่” คือมาตราที่กรมมาชิกการปรับปรุงนี้กระทำ
 ได้ทันทีทีเดียว สมาชิกรุ่นของข้าพเจ้าไม่พอใจในข้อที่ว่าทันที
 นี้แหละ จึงขอเสนอให้คัดออกทั้งพรรค ที่ประชุมแห่งสภาฯ นั้นมีความ
 เห็นคัดออกต้องตั้งมากให้คัดออก เมื่อมาถึงมาตรา ๓๓ ถ้าจะเอาตาม
 ร่างของกรมมาชิกการก็ไม่มีปัญหาอะไร ศาลจะตั้งโทษทันที ก็แหละ

นอกจากจะเปลี่ยนแปลง ข้อความเป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงขอเสนอว่าโดยฉะเพาะข้อที่กรรมการเพิ่มใหม่ว่า “ใด” “นั้น”
“สิ่ง” ให้เอาออกเสีย ก็มีคำว่า “ถ้าคู่ความฝ่ายใด หรือบุคคล
ใดกระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล ให้ศาลนั้นมีอำนาจสั่งลงโทษ
โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือทั้งสองวิธีดังจะกล่าวต่อไปนี้ ก. ได้ออก
จากบริเวณศาล” ข้อข. นั้นให้ลงโทษ หรือปรับ นั้นเพื่อเพื่อน
สมาชิกของข้าพเจ้ามีความข้องใจเป็นหนักหนา ควรจะให้จำคุกถึง
๖ เดือน หรือปรับ นั้นใหม่ขอแก้ควบาง เพราะเหตุว่าถ้าข้าพเจ้า
ได้ทราบมา แต่ไม่ใช่ศาลในสมัยนั้น หรือ บางทีอาจจะเป็นสมัย
ดั้งเดิมไปแล้ว เขาเล่าให้ผู้พิพากษาเกลียดชังความผู้หนึ่งไปว่า
ความ เขาเรียกมาใกล้ๆตามปากคุณแต่หาว่าทนายคนนั้นกินเหล้าแล้ว
ตัดสินจำคุกสองเดือนครึ่งนั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นข้อความหน้าการประชุม
นี้เห็นด้วยแต่ก็ไปรกรับรอง

หตวงนาถนิตราดา กรรมการ กรรมาธิการ กล่าวว่ ในกรณีอื่นๆข้าพ-
เจ้าจะไม่เสนอข้อที่ประชุม คือว่าข้าพเจ้าจะจับเอาต้นๆ แต่เพียงว่า
ปัญหาที่ท่านประธานฯ ตั้งขึ้นมาว่า มาตรา ๓๓ ที่คณะกรรมาธิการได้
ร่างมา ทั้งที่เบรปอยนั้น จะคงไว้หรือไม่เอากันในวรรคที่ว่า “ให้
ศาลมีอำนาจลงโทษจำคุกผู้ ละเมิดอำนาจศาล” นั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วย
กับท่านเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้อภิปรายมาแล้ว และข้าพเจ้าขอ
สนับสนุนความเห็นนี้ นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอประทานกราบเรียนต่อ

ที่ประชุมเห็นว่า ความเห็นของเพื่อนสมาชิกข้าพเจ้าซึ่งไม่พอใจในข้อนี้ นั้น ความจริงข้าพเจ้าเข้าใจว่าเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้ามองไม่ในแง่ที่ว่า เกรงว่าตุลาการนั้น ๆ จะดูแก่อกดี แต่อีกก็โดยดีพายทำเอาแก่ผู้ละเมิดอำนาจศาลก็ได้ ข้าพเจ้าเห็นเจตนาดีของเพื่อนสมาชิกข้าพเจ้าในข้อนี้เหมือนกัน แต่ที่ว่าเรื่องมันไม่ใช่อย่างนั้น ปัญหาที่เราจะต้องวินิจฉัยอยู่นั้นเรื่องมันอยู่ที่ว่าเรามีศาล ศาลนี้เป็นศาลของประเทศ ไม่ใช่ศาลของรัฐบาล และไม่ใช่ศาลของใครโดยฉะเพาะเป็นศาลของประเทศ ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำว่าเป็นศาลของประชาชนหรือว่าประชาชนในประเทศนั้น การที่เรามีโรงศาลได้ เราจะต้องวางหลักเกณฑ์ ให้ศาลนั้นตั้งอยู่ในรูปที่เป็นศาลอย่างที่เป็นความนิยมของทั่วโลกว่า ศาลนั้นทรงความศักดิ์สิทธิ์ทรงศักดิ์ของศาลเพียงใด ไม่ใช่ที่เราจะมีศาลได้ โดยไม่ต้องมีเครื่องประกอบทำให้เป็นศาลที่ไรก็ได้ เพื่อนสมาชิกข้าพเจ้าเป็นห้องบุคคล ข้าพเจ้าขอทำความเข้าใจเจตนาของเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้าว่าเป็นห้องถึงบุคคลที่จะเป็นตุลาการ แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่าเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้าลืมไปว่าซึ่งศาลนั้นเราจะต้องเป็นห้องมากกว่า และบุคคลนั้นย่อมจะต้องหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงแต่ถึงคนศาลนั้นจะต้องคงอยู่เป็นนิจนิรันดร เราจะต้องมีหลักมีแบบให้แน่นอน ในกรณีที่จะให้คงรูปตามทฤษฎีการได้วางไว้ น้อยอย่างไรหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าได้ตั้งมั่นบนความเห็นของท่านเดชาธิการคณะรัฐมนตรี แต่ความจำเป็นจะต้องมีไว้ คือความจำเป็นของคู่กัน เราตั้งศาลก็

คองให้ศาลมีอำนาจ ศาลทรงไว้ซึ่งอะไรๆ และคองให้ศาลทรงควม
 ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ถ้าเราจะมีความเห็นแปลกกว่าศาลทั้งโลกหามีได้
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าหากว่าเราจะไม่ให้คงรูปตามมาตรา ๑๑
 ที่เป็นอยู่อย่างนี้แล้ว ศาลเราจะไม่มีประโยชน์และจะแปลกที่สุด ข้าพ
 เจ้าเห็นว่าศาลเราจะแปลกที่สุดและไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าในเดชะ
 อภิการคณะรัฐมนตรี แถลงว่าถ้าเกี่ยวกับต่างประเทศแล้ว เราจะเห็น
 เป็นอย่างไร ข้าพเจ้าเป็นห้องมากเหมือนกันในชั้นนี้ เพื่อจะให้ศาลของ
 เราเป็นศาลครบตามความนิยมของโลกตามหลักตามแบบแล้ว เรา
 จะทิ้งรูปนี้ไม่ให้ศาลทรงอำนาจอย่างนี้เสียไม่ได้โดย ข้าพเจ้าขอ
 ยืนยันว่าจะไม่คงอำนาจได้อย่างนี้แล้วเป็นไปไม่ได้ คือว่าข้าพเจ้าขอ
 ประทานยกอุทธรณ์ ให้ท่านทั้งหลายเห็นได้ง่ายๆ ว่า คดีในโรงศาล
 ร้อยเรื่องพันเรื่องหาได้เกิดเฉพาะหน้าศาลไม่ เกิดร้อยเอ็ดเจ็ดพระ
 นครที่ไหน ข้าพเจ้าอยากจะสมมุติว่าศาลนั้นเป็นผู้ดับไฟ แต่กรั้นต่อ
 หน้าของผู้พิพากษาแล้ว ทำไมจะไม่ให้ศาลทำได้ หลักธรรมดา
 อย่างนี้ ก็เป็นไปไม่ได้ ถ้าหากว่าเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้าผู้ ที่ห้องโย
 ในข้อที่ว่าเกรงว่าตุลาการนั้นจะไม่ใช่ผู้ ที่ตรงต่อหน้าที่ หรือในองค์
 ตุลาการนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่เรื่องที่จะมาแก้ ในมาตรา ๑๑ มีนเป็น
 เรื่องที่จะต้องแก้ ในท่อนๆซึ่งไม่ใช่ท่อน ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันว่ามาตรา
 นี้จะเป็นอย่างยงที่จะต้องให้ เป็นตามรูปนี้

หอจดฉันทปริชา กรรมการกร กล่าว ว่า ข้าพเจ้าก็เต็มใจ

ด้นบัณฺฑนอำนาจศาลที่ให้มีความศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน แต่ทว่าข้าพเจ้า
 คิดว่าเราจะต้องด้นบัณฺฑนแต่พอควร และการด้นบัณฺฑนนั้นไม่เป็นที่
 ทำให้เสียความยุติธรรมได้ เป็นเหตุสำคัญ ท่านผู้ใดที่ไปบรรยาย
 เมื่อก่อนนั้น ท่านยังไม่ได้ระดงถึงว่าท่านผู้พิพากษาศาลฎาการเป็นมนุษย์
 ปลูกชนเรือนเอง ถ้าหากว่ากระทำกร เป็นภัยแก่มนุษย์ ถึงต้องเสีย
 เสรีภาพหรืออดสัตว์ระงายไปแล้ว นั้นไม่ใช่เป็นอำนาจที่เรามอบให้
 ไว้อย่างสมบูรณ์ๆ เลย ถ้าท่านอ่านรัฐธรรมนูญกันแล้ว
 จะเห็นได้ว่าวรรค ๒ แห่งมาตรา ๓๐ นั้น ได้บอกไว้ การละเมิด
 ละเมิดใน ๒ มาตราต่อไป และใน ๒ มาตราต่อไปเป็นคำอธิบาย คือ
 อธิบายว่าละเมิดนั้นคืออะไร เป็นข้อๆ รวมทั้งมาตรา ๓๑ และ
 ๓๒ ด้วย ในมาตรา ๓๑ นั้นเป็นการที่กระทำต่อหน้าศาล และเราพอ
 ฟังได้เหมือนกันว่าเป็นการออกอาไป แต่ในข้อ ๓๒ นั้นแหละเป็นข้อสำ
 คัญที่สุด ในมาตรา ๓๒ นั้นมีความว่า ผู้ใดเป็นผู้ประพันธ์ บรรณา
 ธิการ หรือผู้พิมพ์โฆษณา ซึ่งหนึ่งคือพิมพ์ หรือตั้งพิมพ์นอก
 โฆษณาต่อประชาชน ไม่ว่าบุคคลเหล่านั้นจะใคร่ถึงซึ่งข้อความหรือ
 การออกโฆษณาแห่งหนึ่งคือพิมพ์ หรือตั้งพิมพ์เช่นนั้นหรือไม่ ให้
 ถือว่าได้กระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล ในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่ง
 ใน ๒ อย่างดังกล่าวต่อไปนี้ แต่ก็มีข้อความต่อไปในข้อ ๓ ว่า การ
 แต่งประพันธ์นั้นเป็นการออกเออมนเข้าไปเกี่ยวในกิจการของศาลในทาง
 เสียหายแล้ว ท่านให้ตั้งจำคุกได้ทันที คือว่าตามมาตรา ๓๒ นั้นแหละ อัน

*

 นแหละเป็นการร้ายมาก คือว่าก่อนที่เราจะจำคุกนั้น พวกหนึ่งดีดพิพ

 หรือพวก ผู้ประพันธ์ นั้นยังมิได้รับความประสงค์ว่าเป็นความผิดอัน

 ก่องแท้หรือหาไม่ นี่ดีเป็นเรื่องราวนัก และเป็นเรื่องราวจะยอม

 ให้เป็นอย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้ายังตั้งดีเห็นเกิน ท่านกล่าว ว่าศาล

 ใดในโลกนี้ไม่มีเลยที่จะดำเนินการอย่างศาลของเรา ข้อนี้เป็นความ

 จริง แต่ที่ว่าถ้าการดำเนินการนั้นเราจะมิใช้ตมของของรากต้นกรอง

 ออกไปบ้างหรือ มันจะดีแต่ไม่ดีเพียงไร เราจะยอมรับแต่ตมของ

 ร่องโลกอย่างเดียวหรือ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ควรจะปล่อยให้ เป็นไปถึง

 เช่นนั้นได้ ในข้อที่เราวิพากษ์กันนั้นก็เกี่ยวกับการต่างประเทศ

 ว่า ถ้าเราไม่ดำเนินการตามเขาแล้วก็จะ เป็นผลร้ายแก่ประเทศ ดังที่ท่าน

 รัฐมนตรีและเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้กล่าวเป็นทำนองให้เราทราบ

 ได้ว่า ถ้าเราออกกฎหมายอย่างนั้นไปแล้วจะเป็นการกระทบกระเทือนถึง

 บางทีอาจจะเรียกเอาคดีไปพิจารณาก็ได้ หรือว่าไม่ยอมรับของประ

 มณฑลของเราได้ การที่มีตมความปรวิติกขอย่างนั้นก็ควรแล้ว แต่

 ทว่าถ้าเราขมแต่งให้ดีขึ้น ให้เป็นประโยชน์แก่คนฝ่ายเขา ยังจะเป็น

 การที่ทำให้เขาไม่คิดในทางที่ขมอีกหรือ คือถ้าหากว่า เราตั้งให้

 ศาลตั้งจำคุกบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ใดง่าย ๆ ก่อนที่ศาลจะตั้งลง

 ไป ก่อนที่จะได้รับความพิจารณาจากศาลเดียวก่อนเช่นนั้นแล้ว ข้าพ

 เจ้าคิดว่าคงจะไม่มีชาวต่างประเทศคนใดที่จะพอใจให้ศาลตั้งจำคุกคน

ของเราได้ง่าย ๆ เลยทีเดียว เพราะฉะนั้นเมื่อการกระทำของเราต้อง
 การให้เป็นการยุติธรรมที่สุดแก่คนของเราแล้ว ประเทศไหนถ้าที่
 ไม่ต้องการความยุติธรรม ข้าพเจ้าก็ถือว่าเป็นความผิดอันไม่ถูกต้อง
 ข้าพเจ้ายังเชื่ออยู่ว่าประเทศทุกประเทศต้องการจะให้คนของเราได้รับ
 ความยุติธรรมอย่างที่สุด และเดี๋ยวนี้เรามีความวิตกกังวลอยู่หนึ่งอย่าง
 ถ้าไม่มีกฎหมายอันนี้แล้ว ศาลจะไม่มีประโยชน์อะไรนักหนา และใน
 ข้อที่เราได้ให้อำนาจศาลพอควรแล้ว ในเบื้องต้นก็จับได้ได้ ถ้าไม่
 ออกไปแต่การกระทำเช่นนั้นก็เป็นความผิดฐานบุกรุก ซึ่งอัยการ
 มีอำนาจที่จะฟ้องร้องให้ตั้งโทษฐานบุกรุก ซึ่งมีโทษไม่น้อย เพราะ
 เหตุว่าเป็นการบุกรุกในสถานราชการ ตามกฎหมายลักษณะอาญาก็มี
 อำนาจบุกรุกตั้งแต่หนักน้อยอยู่แล้วจะไม่เป็นการพอเพียงแล้วหรือ เพราะ
 เหตุฉะนั้นแหละข้าพเจ้าจึงคิดว่าข้อความที่ใคร่ร่างมาใหม่ในมาตรา
 นี้เป็นระมัดระวังมากกว่าที่เราได้ตกลงไปแล้ว และการตั้งโทษของเราไม่
 เป็นไปโดยควรแก่เหตุหรือ

พระยานิติศาสตร์ ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 กล่าวว่า ข้าพเจ้าอยากจะรื้อคดีถึงเรื่องเดิม ถึงอำนาจศาลก่อนที่
 จะพูดถึงเรื่องนี้ ในเรื่องอำนาจศาลเรารู้กันแต่เดี๋ยวนั้นหนึ่งเราทรา
 ด์ปัญหาที่ต่างประเทศ เขาไม่เชื่อศาลเรา เขาจึงต้องตั้งศาลกงสุล
 แต่ต่อมาศาลเราแน่นอนขึ้น แต่ว่าเรามีที่ปรึกษาซึ่งเป็นฝรั่งเขามาคุม
 กันอีก ต่อมาท่านสมาชิกทั้งหลายก็ได้พยายามกันเพื่อจะให้ มีประ
 มวลกฎหมายแต่ละที่จะได้พ้นจากปากของเรา และแยกหลังที่สุดก็จะได้

พันท้าเราไป เมื่อมีประมวลฯ บรรพ ๑ คือว่าด้วยวิธีพิจารณาความ
 แพ่งฯ สมาชิกเราเองกลับมากล่าวว่าเราไม่ได้ ใจคัดเรา ที่เราได้อ่าน
 ให้อ่านากก็ได้เคยให้มาแล้วไม่สมควร ท่านไปเปิดวิธีพิจารณาความ
 แพ่งฯ ดู ท่านจะเห็นว่าอำนาจตามมาตรา ๓๓ นั้นมีเช่นเดียวกัน เรา
 ไม่เชื่ออำนาจนั้น เราเป็นคนไทย เราไม่เชื่อศาลไทยเราแล้ว คน
 ต่างประเทศจะเชื่อศาลไทย เขาจะคิดอย่างไร เราเป็นคนไทยไม่
 เชื่อศาลไทยเรา คนต่างประเทศจะเชื่อศาลไทยเราหรือ ตามหลักการ
 ของรัฐบาลนี้เมื่อออกประมวลกฎหมายไปแล้ว เราจะเริ่มเจรจา ไม่
 ใช่คือไปอีก ๕ ปี แต่ถ้าถ้าเราออกแล้ว เราจะเริ่มเจรจากับต่าง
 ประเทศเราทันที คือบางทีเราจะได้อ่านากัน อำนาจศาลและการขึ้น
 ภาษีได้ทันที เดียวหน้าว่าถูกผูกมัด ไม่ขึ้นภาษีได้เต็มที่ ถ้าประมวลฯ
 เราเสร็จแล้ว เราจะอ้างเหตุว่ากฎหมายเราออกบริบูรณ์แล้ว เขา
 ควรจะเปลี่ยนสัญญาได้ ถ้าความปรากฏว่ามีสมาชิกหลายท่านรังเกียจ
 ศาลและไม่เชื่อศาลไทยแล้ว ความรู้สึกอันนั้น คือ อิมเปรดิชัน อัน
 นั้น ฝ่ายเราจะคิดเห็นเป็นอย่างไร เมื่อเราแต่คงความไม่เชื่อแล้ว
 เราอาจจะไม่เชื่อเรา ผลที่จะทำอะไรที่จะทำความสำเร็จ นั้นแหละ
 อีกแง่หนึ่งเป็นการเจตนาหวังดี ข้าพเจ้าไม่คิดว่าท่านสมาชิกจะไม่มี
 ความเจตนาดี เพราะเหตุว่าเป็นการแน่นอน ซึ่งเรามาทูลปรึกษาว่าศาล
 ของเราไม่ดี ผู้พิพากษาของเราไม่ดีเช่นนั้น เมื่อประกาศไปแล้ว
 นั้นแหละ เราจะรู้สึกความตอหน้าร้ายกาจจะกลับมากายหลัง ซึ่งเราจะ
 มุ่งถึงที่ควรจะได้ หรืออาจจะได้นั้นไปอย่างแน่นอน

ร.ศ. ถัก รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง กล่าวว่
เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังอภิปรายมาในคอนท่ายว่า รู้ดีว่าเราออกจะเดิน
ไปเสียแล้ว เพราะเมื่อ^{นี้}เองเราได้ลงมติกันว่าเท่าที่กรรมวิธีการได้
ร่างมาในมาตรา ๓๓ นั้นใช้ ได้หรือไม่ ก็ที่ประชุม^{นี้}ได้ลงมติว่ากรรม
วิธีการมีสิทธิที่จะทำได้ แต่ตอนนี้อภิปรายเลยไปถึงอะไรก็ไม่ทราบ
ปัญหา^{มี}เพียงว่าเราควรพิจารณามาตรา ๓๓ ซึ่งเราลงมติไปแล้วหรือ
ไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่ามีอยู่เท่านั้น เมื่อไม่ได้ อันไหนควรตัดได้หรือ
อย่างไร เป็นเช่นนั้นเท่านั้น

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ที่พิจารณาก็ไม่เลย คือ
ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าไม่ควรจะให้อำนาจศาล ก็หมายความว่าให้รักษาร่าง
เดิม ถ้าฝ่ายไหนเห็นว่าควรให้อำนาจศาล ก็เห็นตามที่กรรมวิธีการ
นั่นเอง ไม่ใช่เลยไปหรอก ข้าพเจ้าเห็นว่าอยู่ในประเด็น

นายพิภ ณดงธดา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ในปัญหาแรกว่ามาตรา ๓๓ จะขัดกับมาตราที่เราได้ลงไว้แล้ว คือ
มาตรา ๓๐ วรรค ๒ หรือไม่ ขอให้ท่านพิจารณาคความในวรรคกัน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ เรื่องนั้นหมดไปที จะให้
อำนาจแก่ศาลหรือไม่ ถ้าไม่ให้ก็เขาร่างเก่า

นายพิภ ณดงธดา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
นั้นข้าพเจ้าจะได้พูดคุยไปภายหลัง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ถ้าเช่นนั้นก็ไม่รู้จักจบจัก
สิ้นกันได้ เป็นการอภิปรายกันอีก

นายพัก ณตั้งธดา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่า ก่อนที่จะลงมติในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะขอเตือนท่านสมาชิกบางท่านให้ ระลึกว่า พ้องพิจารณา นั้นถือว่าเป็นที่สาธารณะ บุคคลจะพึงการ พิจารณาได้ ถ้าหากว่าจะให้รัฐได้เกรงกลัวศาลแต่เพียงว่าตะเมิด แล้ว ศาลจะเตือนหรือก็เพียงจะถูกรับได้ออกจากศาลเท่านั้น ถ้าให้ รัฐได้แต่เพียงเท่านั้นแล้ว การพิจารณานั้นจะเป็นการเสียหายอย่างไร หรือไม่ ถ้าเราให้อำนาจว่า ถ้าเขาไปตะเมิดเขาแล้ว เขาอาจจะ ต้องถูกคิดคุกทันที และความรู้ รัฐแตกต่างกันอย่างไร แต่ในที่สุด ข้าพเจ้าขอให้ลงมติด้วย

ค. เทียม ศรีพิสิฐ นายมณฑล รัตนวิจิตร รมว.รอง นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี กล่าวว่า ข้าพเจ้ารัฐได้เสียใจที่ไม่ได้พูดอะไรเลย.....

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า มีผู้ขอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าพยายามจะให้ทุกคนมีโอกาสดพูด และที่ท่านไม่มีโอกาสดพูด เพราะข้าพเจ้าไม่เห็น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี กล่าวว่า เรื่องนั้นเป็นประเด็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากจะให้เบ็ด อภิปรายทั่วไป ตามข้อบังคับที่ว่า ประธานฯ จะให้ผู้ที่ยื่นตัวก่อน พูด ข้าพเจ้าขอเตือนท่านประธานฯ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ขอบใจที่ท่านเตือน ท่าน จะเสนอให้อภิปรายต่อไปหรือ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี
กล่าวอ้าง เสนอให้อภิปรายต่อไป เพราะว่าเรื่องนั้นถ้าเราลงมติไปตาม
กรรมวิธีการแล้ว มันจะต้องกลับมติ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะ
อภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น
มีผู้มาชกยกมือ ๘ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะลง
มติได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น
มีผู้มาชกยกมือ ๓๕ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง เป็นอันว่าลงมติ

พระยานิติศาสตร์ ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
กล่าวอ้าง ข้าพเจ้าอยากจะถามกรรมวิธีการหน่อย ตามมาตรา ๓๑ นั้น
เห็นจะประสงค์การระมัดระวังอำนาจศาลตามมาตรา ๓๐ ถ้าเป็นเช่นนั้น
น่าจะเติมคำว่า "ตามมาตรา ๓๐" ต่อคำว่า "ใด" แต่ทงนั้นแล้ว
แต่กรรมวิธีการจะมีความเข้าใจอย่างไร

หลวงวรนิติปรีชา กรรมวิธีการ กล่าวอ้าง ไม่ต้องเติมดังตาม
ที่ท่านรัฐมนตรีว่าก็ได้ เพราะเหตุว่าตามมาตรา ๓๓ นั้น เป็นบทลงโทษ
ตามความที่ท่านได้บัญญัติได้ตามมาตรา ๓๑ และ ๓๒ ซึ่งบทลงโทษนั้น
เราเอามาได้ ในมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๑ และ ๓๒ ได้ขยับไปแล้ว คือว่า
ได้รับรองร่างตามที่กรรมวิธีการได้ลงมติแล้ว เพราะฉะนั้นจึงมีบทลง

โทษตามมาตรา ๓๓ ถ้าหากว่าไม่มีมาตรา ๓๓ แล้ว ก็จะไม่มีการลงโทษเลย และมาตรา ๓๑ และ ๓๒ ก็จะไม่มีประโยชน์อะไร

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง ข้าพเจ้าจะให้ลงมติว่าเกี่ยวกับร่างเก่าและร่างใหม่ ร่างเก่าหมายความว่าไม่มีคำว่า “ใด” “นั้น” หรือ “ตั้ง” ส่วนร่างใหม่มีคำเหล่านี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวอ้าง ข้าพเจ้าขอให้ดูร่างมาตรา ๓๓ เดิมของรัฐบาล ข้าพเจ้าขอให้ลงมติว่าเขาตามร่างของรัฐบาลหรือของกรมการฯ นั้นจะเอาตามร่างของรัฐบาลหรือของกรมการฯ ข้าพเจ้าที่มีความเห็นเช่นนั้นก็เพราะไม่อยากจะให้สภาฯ ผู้มีเกียรติสูงสุดกับมติกได้ลงไปหยก ๆ

หุดองวณิศปรีชา กรักรมการฯ กล่าวอ้าง ขอให้ที่ประชุมพิจารณาถึงวาระสุดท้าย เราได้คัดค้านมาตรา ๕ แห่งมาตรา ๓๑ ออกแล้ว เพราะฉะนั้นจะเป็นไปตามร่างรัฐบาลไม่ได้ ถ้าขึ้นเป็นไปตามร่างของรัฐบาลนี้ กฎหมายนี้เลยชั้กันใหญ่ทีเดียว ขอให้ คิดดูให้ดี ก่อนที่จะลงมติ เพราะท่านจะลงมติให้เป็นไปตามร่างรัฐบาลแล้ว กฎหมายเรานี้เลยจะบ้าใหญ่ มาตรา ๓๓ นี้จะชั้มาตรา ๓๑ ซึ่งจะเป็นไปไม่ได้เลย ถ้าใครขึ้นออกกฎหมายเช่นนั้นก็เห็นจะไร้ไม่ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวอ้าง สมาชิกกล่าวคำผิดอาจขอให้ถอนหรือขะมา

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง ท่านมีคำอื่นแทน “บ้า” นั้นหรือไม่ เพราะมันจะน่าฟังมากกว่า

หตวงฉนวนติปริชา กรรมาธิการ กล่าวว่่า คำว่่า กฎหมายมัน
จะบ้่าใหญ่ ถ้าขึ้นเป็นเช่นกฎหมายมันจะบ้่าใหญ่

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า หมายถึงความว่่ากฎหมาย
มันจะยัง

หตวงฉนวนติปริชา กรรมาธิการ กล่าวว่่า ถูกแต่ฎกฎหมายมัน
จะยัง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า บัญญหาก็ไม่มี ข้าพเจ้าจะ
ให้ลงมติอย่างนั้น แต่ว่่าท่านคงจะเด้นอให้ลงมติเช่นนั้นหรือ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า คือเพื่อเป็นเยี่ยงแถว.....

หตวงฉนวนติปริชา กรรมาธิการ กล่าวว่่า ข้าพเจ้าไม่ตั้งใจว่่า
ท่านเดย ขอโทษ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่่า คือต้องการให้เป็นไปตามร่างรัฐบถ เมื่อมันจะยังก็ให้มัน
ยังดีกว่าเราจะกดมัน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ท่านผู้ใดเห็นว่่าควร
จะเป็นไปตามร่างของรัฐบาล โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ท่านผู้ใดเห็นว่่าควร
จะเป็นไปตามร่างของกรรมาธิการ โปรดยกมือขึ้น

มีสำเนาขกมข้อ ๕๓ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันว่าเมื่อไปตามร่าง
ของกรรมาธิการ บัดนี้โปรดพิจารณามาตรา ๕๓ ที่ยังไม่ตกลงกันได้
เกี่ยวกับอนุมาตรา ๒ ถ้าจะให้ไปเป็นไปตามร่างของกรรมาธิการหรือว่า
ตามร่างของรัฐสภา

นายสร้อย อดิภากร กรรมาธิการ กล่าวว่าเป็นไปตามมาตราที่
เถียงกันนั้นคือว่า ผู้พิพากษานั้น ชั้นศาลฎีกาจะควรแย้งกันได้หรือไม่
ผู้พิพากษาที่ไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามคำพิพากษานั้นจะแย้งได้หรือไม่
ข้าพเจ้าขอให้ท่านสมาชิกเป็นรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๐ คู่เดียวก่อน
ในมาตรานั้นกล่าวว่าเป็นผู้พิพากษาทุกคนย่อมมีอิสระในการที่จะ
พิพากษาคดีไปตามบทกฎหมาย ซึ่งจะต่อสู้ให้เห็นได้อย่างหนึ่งว่า ก็เมื่อ
กฎหมายพิจารณาความแพ่งเราจะให้แค่เพียงศาลเดิม คือศาลชั้นต้น
ศาลอุทธรณ์ ให้ผู้พิพากษามีความเห็นแย้งได้แต่ไม่ให้ผู้พิพากษา
ศาลฎีกาแย้งได้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายมาตราที่เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๖๐ ก็กฎหมายอื่นจะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญไม่ได้
เป็นอันขาด หนึ่งละ ต้อง ในกฎหมายที่ให้ผู้พิพากษาศาลฎีกาทำ
ความเห็นแย้งได้นั้นไม่เป็นการบังคับ ท่านตรวจดูให้ดี ไม่เป็นการ
บังคับเลย ถ้าเขาจะมีความเห็นแย้งก็ให้แย้งได้ แต่ความเห็นแย้ง
นั้นต้องเขียนให้ปรากฏถัดคดีไว้ในด้านอื่น ตามความเห็นแย้งนั้น

ถึงหากว่าจะไม่มีผลเป็นผลบังคับได้ เป็นคำพิพากษาก็ดี ก็อาจจะมีผล
 ภายหลังได้ เพราะเหตุว่าความเห็นของบุคคลนั้นอาจจะแตกต่างกันได้
 ความเห็นข้างมากนั้นไม่ใช่ว่าจะดีพิเศษไปเมื่อไร ซึ่งความเห็นใน
 กฎหมายแล้ว ความเห็นข้างน้อยนั้นอาจจะมีผลภายหลัง ทั้งเราจะ
 เห็นได้ว่าคำพิพากษาคำฎีกาถูกแก้บ่อย ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างนี้
 ซึ่งความเห็นแย้งนั้นได้ถกถกคิดได้ ในคำพิพากษาคด้วยแล้ว จะทำให้คน
 ขนหลังเห็น และจะเป็นที่เกียด เป็นบ่อเกิดของกฎหมายได้อย่างหนึ่ง
 เหมือนกัน ดี ข้าพเจ้าจำได้ว่าเจ้าคุณรัฐมนตรียุตติธรรมกล่าววาท
 กรรมกรหรือผู้พิพากษาคำฎีกาผู้ใดไม่เห็นชอบด้วยในด้านอันที่ตน
 ได้รับมอบหมาย จะต้องตั้งด้านอนันให้แก่คนอื่น ถึงแม้ท่านจะพูด
 ได้จริง ขอบพระทานโทษ ข้อจะไม่เต็มใจสัก เพราะเหตุว่าการ
 กระทำเช่นนั้นไม่ใช่ระเบียบ ต้องถืออธิปไตยเป็นหลัก จะไปว่าไม่
 เห็นด้วยแต่โดยนัยให้คนอื่นนั้นไม่ชอบ ถ้าไม่มีคนอื่นเห็นด้วยทั้งคำ
 ฎีกาแล้วจะเป็นอย่างไรกัน ความจริงข้าพเจ้าเชื่อเป็นอย่างแน่นอน
 ว่า ผู้พิพากษาคำฎีกา ๓ คน คนหนึ่งไม่เห็นชอบด้วยก็เป็นอันต้อง
 พ้นไป แปลว่าบังคับให้เห็นด้วย เช่นออกไปเป็นคำพิพากษาอย่างนี้
 เป็นต้น ไม่ใช่ว่าไม่เห็นชอบด้วยโดยด้านอนันให้คนอื่น อย่างนี้ไม่ใช่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูก คือทำก็ไม่ถูกด้วยอธิปไตย ไม่ถูกด้วยถ้าทำ
 เช่นนั้นอีกฝ่ายหนึ่งเขาคำนได้ แล้วขอให้จำเป็นบรรทัดฐานว่า ถึง
 แม้หากว่าจะมีความเห็นแย้งได้ในด้านอนันแต่ก็ดี แต่ความเห็นแย้ง

นั้นไม่ใช่เป็นคำบังคับ คำบังคับนั้นถือเอาเพียงข้างมากที่เห็นด้วย
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรที่จะให้ พหุภาษาคำตั้งฎีกามีความเห็นแย้งได้นั้น
 จึงเป็นการชอบและเป็นการ ถูก หักฎีกาพระราชบัญญัติ การ ที่ไม่ให้ผู้
 พหุภาษาคำตั้งฎีกาเห็นแย้งในสมัยก่อนนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ชอบด้วย
 หักฎีกาพระราชบัญญัติ และขัดกับกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๐ เป็น
 แม้ ๆ ที่เดียว ถ้าออกมาอย่างนี้แล้วเรียกว่าขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้เป็นไปตามร่างกรรมาธิการว่าคำต
 ฎีกาก็ให้แย้งได้เหมือนกันดังเหตุผลที่ได้กราบเรียนมาแล้ว

พระยามติศาสตร์ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
 กล่าวว่า ในเรื่องนี้มีท่านสมาชิกหนึ่งข้างถึงข้าพเจ้า คือเรื่องที่จะ
 พหุภาษาไม่เห็นด้วยแต่จากของเช่นชื่อในคำพิพากษานั้น ไม่มีกฎ
 หมายบทใด ๆ บังคับ เพราะฉะนั้นเขาไม่จำเป็นจะต้องเช่นด้วย เมื่อ
 เขาไม่เห็นจำเป็นจะต้องเป็นหน้าที่ของอธิบดีที่จะให้คนอื่นทำ ขอให้
 ควบคุมตามกฎหมายเท่าที่ เรื่องวิธีพิจารณาคดีความแพ่งคดี ไม่มีบท
 กฎหมายบทใดให้เช่น เพราะฉะนั้นเขาก็ไม่ต้องเช่น ไม่ขัดกับรัฐ
 ธรรมนูญอะไร ที่ข้อตั้งจะวินิจฉัยแต่คงความเห็นที่แสดงได้ คือ
 มันทำได้ ในรายงานการประชุม ข้าพเจ้าขออ้างประจนกรรมาธิการ
 ของชุดนี้ซึ่งท่านเป็นอธิบดีคำตั้งฎีกาว่าระเบียบข้อนี้ จะ เป็น ความ จริง
 หรือไม่ ที่ข้ออื่นหนึ่งข้าพเจ้าได้ถามความเห็นนายถ้อยของที่ปรึกษา
 กรรมาธิการ เขาก็บอกถ้าถ้าเขียนความเห็นแย้งในคำพิพากษาซึ่งเป็นคำ

สูงสุดแล้ว เราจะเข้าไปพูดคุยกันกลางตลาดกลางถนนซึ่งไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้สอบถามที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งว่า รัชชของอย่างไรหรือไม่ที่จะไม่ให้มีความเห็นแย้ง เราบอกว่าจริงอยู่เราเห็นควรเขียนแย้งไว้ได้ แต่ถ้าจะคัดออกก็ไม่รัชชของ เพราะเหตุว่าระเบียบของเมืองไทยเราค้างกับเมืองอื่น มีบันทึกไว้ในรายงานประชุม บางท่านที่ปรึกษาไม่ยืนยันความเห็น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราจะแก้ ไปก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร เพราะฉะนั้นความเห็นได้ มีอยู่ในร่างวินิจฉัยพิจารณาความอาญาซึ่งเขาเห็นว่าแย้งไม่ได้ และมีมติที่ปรึกษาของก็เป็นหัวหน้ากรมร่าง เราควรจะเชื่อหรือไม่ แล้วเราคงจะไม่ออกกฎหมายใดที่รัชชกับรัฐธรรมนูญ

นายเนย สุจิตมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ามีปัญหาเรื่องนี้ข้าพเจ้าเป็นอุทธรณ์คดีในตอนที่กลางวัน ทราบว่าเห็นว่าควรท้าวความเห็นแย้งได้เฉพาะศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์นั้นก็เพราะว่าศาลทั้งสองนั้นเป็นศาลซึ่งไม่ได้ชขาด คือหมายความว่าเราอาจอุทธรณ์หรือฎีกาได้ เพราะฉะนั้นความเห็นแย้งนั้นเป็นความเห็นที่ชอบ เพื่อประกอบการพิจารณาของเรา และประกอบการพิจารณาของศาลสูง ส่วนศาลฎีกานั้นเป็นศาลสูงสุดและเป็นศาลตัวอย่าง อย่าถือว่าเป็นศาลตัวอย่าง ศาลฎีกานั้น คำพิพากษาของศาลฎีกานั้น ตามบทกฎหมายคืออาศัยกรรมการอย่างน้อย ๓ คนเป็นผู้ชขาดคดีนั้น ถึงความเห็นข้างมากเป็นประมาณ ความยุติธรรมนั้น

อยู่ที่ไหนในโตกัน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น ข้าพเจ้าเห็นแต่ว่าคนหมู่มา
 ถ้ายศศิธรรมก็ยศศิธรรมเท่านั้น ไม่มีปัญหาอะไรที่จะทำความเห็น
 แย้งได้ ถวายทำ ความเห็น แย้งได้ เช่นนั้น ทำให้ เดิมศักดิ์ ของ คณะ
 กรรมการศาลฎีกาทีเดียว ถ้าให้บุคคลภายนอกหรือต่างประเทศเขารู้
 เป็นการเดิมนัดก็ดียิ่ง ว่าศาลฎีกาในเมืองไทยนี้ไม่เป็นศาลที่แน่
 นอนเลย เพราะฉะนั้นเพื่อสงวนความศักดิ์สิทธิ์ของศาลฎีกานี้ก็ไม่ควร
 จะให้มีความเห็นแย้งได้

ค. เทียม ศรีพิบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม ถัดว่า
 ความที่ท่านสมาชิกอภิปรายเมื่อกัน ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นชอบเป็นอัน
 มาก เมื่อก่อนนี้ในประเทศสยามเรายังมีกรมที่จะให้ของแก่พระบาทสม-
 เ็จพระเจ้าอยู่หัวเราที่จะต้องรับภาระในการที่จะต้องเป็นภาระในเรื่อง
 โรงศาลอย่างหนักหนา บัดนี้เราก็ได้ผ่านไปแล้ว เพราะฉะนั้นเรายัง
 จะไม่ให้อำนาจแก่ศาลสูงเต็มที่ โดยที่ศาลสูง เรายังจะ ต้อง มีการ
 พิพากษาในบรรดาคดีมีความเห็นแย้งกันได้แล้ว ก็น่ากลัวว่าในการ
 คัดเลือกบรรดาคดีประชาชนอาจจะไม่รู้ ดีถึงบายใจเลย เพราะเหตุที่ว่าผู้
 ที่เป็นจำเลยถูกคัดค้านไปแล้วอาจจะนึกเสียใจไปว่า นั้นแน่ผู้พิพากษา
 ทั้งคณะ บางคนก็เห็นว่าเราควรจะมีโทษ บางคนก็ไม่เห็นว่าเราควร
 จะไม่มีโทษ เพราะฉะนั้นทำให้จำเลยรู้สึกหงุดหงิดใจมาก ตามที่
 สมาชิกอภิปรายเมื่อกันว่าควรจะมีความเห็นเป็นเอกฉันท์นั้นรู้สึกว่าจะดี
 ถู่มาก

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวถึง
 ข้าพเจ้าขอสนับสนุนท่านสมาชิก ๒ ท่าน เมื่อกลางวันข้าพเจ้าก็พูด
 อยู่ว่า การที่จะให้แข็งไว้นั้นไม่มีความสงอะไร ข้าพเจ้าว่าความ
 สงบคือท่านรัฐมนตรีก็รับรองอยู่แล้วว่าเมืองไทยนี้ยังไม่เหมือนประ-
 เทศอื่น ปากตลาดนั้นเป็นของไม้ดี มีอะไรซบซิบกันไปตลอดแล้วไม่
 มีที่ผิด จึงข้าพเจ้าเห็นว่าเวลานี้เราควรสงวนเอาไว้ก่อน เมื่อเราเห็น
 ว่าของเราดีพร้อมแล้วเมื่อไรเราจะเปิดก็ได้ จึงข้าพเจ้าเห็นว่าท่าน
 สมาชิกทั้งหลาย เพื่อจะรักษาความสงบในประเทศ เพื่อจะรักษา
 ความศักดิ์สิทธิ์ของเราแล้ว จึงข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรเลยที่เราจะรักษา
 ความสงบนั้นที่จะเปิดเอาไว้ส่วนหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นไปอย่างนั้น จึง
 ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติว่า ควรเป็นไปตามร่างของกรรมาธิการหรือ
 ของรัฐบาล ข้าพเจ้าขอเสนอดังนี้

ร.อ. วัน วิทยาพร ร.น. รับรอง

นายทองอยู่ พุ่มพุ่ม ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวถึง
 ในเรื่องนั้นก็เป็นเรื่องที่สำคัญ นับว่ายังมีสมาชิกที่สนใจอยู่เป็น
 อันมาก ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป

พระสุธรรมวิมลชัย รับรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวถึง ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะ
 เปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๓ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะได้
มติได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๖ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า เป็นอันทำให้มีมติปราย
ได้ สำหรับมาตรา ๑๕๓ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามร่างของ
รัฐบาล โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเป็น
ไปตามร่างของกรรมาธิการ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๘ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า เป็นอันทำให้เป็นไปตาม
ร่างของรัฐบาล

หอดงธรรมานุฉุฌมิกกร กรรมาธิการ กล่าวว่า ในกรณีที่ข้าพเจ้า
ได้เสนอเมื่อเช้านี้ก็ไม่ได้ประสงค์จะขอเสนอให้ตัดร่างของกรรมาธิการ
ออกทั้งหมด คือในข้อความนี้ถ้าตกลงกันอย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ได
ตกลงมาแล้ว ถ้าจะให้คำสัญญาไม่มีความเห็นแย้งก็ทางที่จะเดิมใน
ร่างของกรรมาธิการ เพราะเหตุว่าในร่างของกรรมาธิการเราได้ได้
แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อจะไปโหวตคิดในที่นั้นเกรงว่าร่างนี้จะผิด คือ
ถ้าเมื่อจะให้ เป็นไปตามประสงค์ของสภาฯ คือไม่ให้มีความเห็น
แย้งในคำสัญญา ก็เราเดิมคำในหน้า ๓๐๐ บรรทัดสุดท้ายที่ว่า “อนึ่ง

ถ้าผู้พิพากษาค้นคดีมีความเห็นแย้งก็ให้เขียนใจความแห่งความเห็นแย้ง
และแสดงเหตุผลของตนถัดไว้ในคำขอ” เราเดิมเพียงว่า “อนึ่ง
ในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ฯลฯ” เท่านั้นก็ได้เป็นไปตามความ
ประสงค์แล้ว

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ข้าพเจ้าเสียใจที่จะให้เขียน
ไปตามที่เสนอขึ้นไม่ได้ เพราะเหตุว่าได้ตกลงไปแล้ว ปัญหาขึ้นก็เป็น
อันหมดไป

นายสร้อย ฌด่าปาง กรรมการสภาฯ กล่าวว่่า คืออย่างนี้ ประ
เด็นที่เถียงกันอยู่ใน สภาฯ คงจะได้ทราบกันอยู่ว่าในศาลฎีกาจะแย้งกัน
ได้หรือไม่ คือว่าเป็นไปตามร่างของกรรมการหรือร่างรัฐบาล

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ขอโทษมาคร่าวนไม่มีตอ
นใดแก้ไขแต่ก็ไม่มีปัญหาจะมาโต้เถียงกันในที่นี้ ข้าพเจ้าให้ลงมติทั้ง
มาตราที่เท่ากันถึงมติเพราะอนุมาตรา ๒ เหมือนกัน

นายสร้อย ฌด่าปาง กรรมการสภาฯ กล่าวว่่า คือถึงจะลงมติ
อย่างนั้นก็จริง แต่ไม่ถกกับประเด็นที่เถียงกัน ประเด็นที่เถียงกันว่า
ในศาลฎีกาจะแย้งได้หรือไม่ได้ เดิมเพียงว่าแย้งที่ศาลฎีกาไม่ได้เท่า
นั่นเอง ข้อความอื่นก็ขอให้ได้พูดกันต่อไป ไม่ใช่พูดกันทั้งมาตรา

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า ท่านเองก็ได้อภิปรายเมื่อ
* * * * *
ก่อนและต้นฉบับร่างของกรรมการ ฉะเพาะ อนุมาตรา ๒ นี้ ปัญหาที่
มีอยู่ว่าจะเอาอนุมาตรา ๒ ของรัฐบาลหรือของกรรมการ ข้าพเจ้า
ไม่เห็นมีปัญหาอื่น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้าพเจ้าสงสัยว่า เลข "๓๕" ที่ถูกกดเป็น "๓๓" ใน
อนุมาตรา ๒ ที่แก้ไขใหม่ แต่ก่อนกรมการเมื่อแก้ไขอย่าเอาข้าง
เขาเถย

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่า
มีคำผิดอยู่คำหนึ่ง หน้า ๓๐๓ อนุมาตรา ๒ บรรทัดที่ ๒ นับจากข้างท้าย
คำว่า "ใหม่มีความเห็นแย้ง" ควรจะเป็นว่า "โต" ไม่ใช่ "ใหม่"

ถ้าการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ถูกแล้ว บรรทัดที่ ๖ หน้า
๓๐๓ คำแรกควรเป็น "โต" ส่วนที่ต่อมาซึ่งต้องในความเห็นที่ว่า "ภายใน
หนึ่งกับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๕" ควรจะเป็น "๓๓" นั้น โปรด
ดูใหม่

หลวงนาถนิกิตาภา กรรมการ กล่าวว่า เพื่อสงวนเวลาของ
สภาฯ เรานั้นประการหนึ่ง กับอีกประการหนึ่งเพื่อให้ประมวลกฎ-
หมายของเราสำเร็จรูปตลอดครัดกันไป ข้าพเจ้าขอประท้วงเดชะคือ
ที่ประชุมออกครั้งหนึ่งว่า เพื่อให้มาตราหนึ่งกับร่างที่โตลงมติไปแล้ว
คือเฉพาะข้อที่ว่า ความเห็นแย้งกันในศาลฎีกาแย้งไม่ได้ ก็คงมีบรร-
ทัดสุดท้ายของหน้า ๓๐๐ แล้วกับบรรทัดขึ้นของหน้า ๓๐๓ เท่านั้น และ
ข้าพเจ้าขอประท้วงเดชะคือให้มอบมาตรานี้ให้กรรมการไปเปลี่ยนแปลง
แปลงข้อความให้ตรงกับมติของสภาฯ แล้วพรุ่งนี้เข้ามาเดชะสภาฯ

แต่บัญญัติก็จะโดยยุติกัน แล้วเราจะได้พิจารณามาตราอื่นไป ข้าพ-
เจ้าเชื่อว่า ไม่ขัดข้อง

ขุนชำนาญภาษา รับผิดชอบ

ทำการแทนประธานสภา กล่าวอ้าง ข้าพเจ้าได้ ให้ลงมติไปแล้ว
จะเป็นอย่างไรไม่ได้ บัญชีก็มีว่าจะให้เป็นมาตรา ๓๓ หรือ ๓๕ เมื่อ
ไม่ตกลงแก่ ก็ให้ เป็นไปตามนี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด บุณยราชธานี
กล่าวว่า ประธานโทษ กรรมการยังไม่ตอบว่าเลข ๓๕ จะเป็น ๓๓
ได้หรือไม่ เพราะร่างเดิมของรัฐบาลเป็น ๓๕ แต่ของกรรมการ ๓๓

หลวงจวนทิพย์รักษา กรรมการ กล่าวอ้าง ถูกแล้ว ๓๓

ทำการแทนประธานสภา กล่าวอ้าง เพราะฉะนั้นในบรรทัดค้น
เดิมที่เป็นมาตรา ๓๕ โปรดแก้ไขเป็นมาตรา ๓๓ คือ ไปมาตรา ๓๕๒,
๓๕๓, ๓๕๔, ๓๕๕

นายทองอยู่ พุ่มพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวอ้าง
มาตรา ๓๕๕ บรรทัดที่ ๒ คำว่า “ใน ประเด็นข้อในแห่งคดีแล้ว”
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคำว่า “ใน” หลังจากนั้นคงจะเป็น “โต” ใช่หรือไม่

ทำการแทนประธานสภา กล่าวอ้าง ตอนไหน

นายทองอยู่ พุ่มพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวอ้าง
คือในบรรทัดที่ ๒ บรรทัดแรก คำว่า “ในประเด็นข้อในแห่งคดีแล้ว”
คำว่า “ใน” คำหลังนั้นจะเป็นคำว่า “โต” ใช่หรือไม่ บางท
จะพิมพ์ผิด

หอดวงวณิทธิปริชา กรมมาธิการ กล่าวว่่า ถูกแต่
นายทองอยู่ พนมพินันต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวว่่า
ในมาตราที่ได้วงเล็บเข้าไบนั้น ถ้าเราจะคิดวงเล็บออกเสียแล้วได้คำ
ว่่า “ ตาม ” เข้าไปแทนบางที่จะเหมาะกว่า

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า คือมีสมาชิกเสนอว่่าให้ค
วงเล็บออก และให้เติมคำว่่า “ ตาม ” ข้างหน้ามาตราต่าง ๆ ที่อยู่
ในวงเล็บนั้น

นายสร้อย ฌด่าปาง กรมมาธิการ กล่าวว่่า ไม่รักเรื่อง

นายทองอยู่ พนมพินันต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวว่่า
ในอนุมาตรา ๒ ที่กรมมาธิการได้เขียนว่่า “ การพิจารณาใหม่แห่งคดี
ซึ่ง ” ข้าพเจ้าอยากจะให้เป็นอย่างนี้ “ การพิจารณาใหม่ซึ่งคดีที่ ”
จะรักหรือไม่ “ แห่งคดีซึ่ง ” ก็จะไม่ได้ความดีเท่ากับว่่า “ การ
พิจารณาใหม่ซึ่งคดี ”

หอดวงวณิทธิปริชา กรมมาธิการ กล่าวว่่า ได้ ยอมตกลงตาม
กลุ่มหนึ่งเสนอ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่่า อนุมาตรา ๒ อ่านได้ความ
ว่่า “ การพิจารณาใหม่ซึ่งคดีที่ได้ พิจารณาและชี้ขาดคดีกันไปฝ่าย
เดียว ”

นายเหยย ลูจิม่า ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยภูมิ กล่าวว่่า
แม้คณะกรมมาธิการจะแก้ตามความเห็นผู้เสนอ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ชอบ

ถ้าจะเอาใจของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าควรแก้ ดังนี้ "การพิจารณาใหม่แห่งคดี"

พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม กล่าวต่อ นี้ใจความอย่างเดียวกันทั้งหมด ผิดกันที่ด้านอนที่พูด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ลงมติว่าจะเอาอย่างไร

มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวต่อ ท่านผู้เสนอยังคิดใจใหม่ นายทองอยู่ พนมพินันต์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวต่อ คือ "การพิจารณาใหม่แห่งคดีซึ่ง" นั้นไม่ได้ความว่าเป็นภาษาไทย ทั้งที่ข้าพเจ้าเห็นอนนั้นเป็นภาษาไทยทั้งคดี

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวต่อ ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าจะให้ลงมติ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่กรมการแก้ไขนี้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๓ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวต่อ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเป็นไปอย่างอื่น โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวต่อ เป็นอันทำให้เป็นไปตามเดิม ท่านผู้ใดยังคิดใจตอนไหนในมาตราข้าง ไม่มีผู้ใดคิดใจ

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง มาตรา ๑๕๖, ๑๕๗, ๑๕๘, ๑๕๙, หมวด ๓ มาตรา ๑๕๐, ๑๕๓

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวอ้าง ในมาตรา ๑๕๑ บรรทัดสุดท้ายซ้ำเพิกเฉยปฏิบัติได้ ก็อ้างตามนั้นบอกอ้าง ภายใน ๒๐ วัน ซ้ำเพิกเฉยขอแปรว่า ภายใน ๑๕ วัน ทั้งนี้ก็เกรงไปว่า โจทก์จะนำเงินมาไม่ทัน เพราะการเงินเอตมอหาเข้าจริงตั้งแต่จะหาไม่ได้ง่ายนัก เพราะฉะนั้นจึงให้ โจทก์มีเวลาดำเนินมาได้พร้อมเพียง เพราะฉะนั้นจึงได้ขอให้แก่ เป็น ๑๕ วัน

หลวงวรินทร์ปริษา กรรมการ กล่าวอ้าง ที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ให้เพราะเกรงว่าจะทำให้กระบวนการพิจารณาช้าไป เพราะมีเสียงกล่าวอ้าง การพิจารณาคดีในเมืองไทยไม่ค่อยรวดเร็วนัก จึงได้ขอยื่นตามนั้น

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวอ้าง ผ่านไปได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวอ้าง มาตรา ๑๕๖, ๑๕๓, ๑๕๔, ๑๕๕, ๑๕๖, ๑๕๗, ๑๕๘, ๑๕๙, ๑๖๐, ๑๖๑

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัด ชุมพร กล่าวอ้าง ในมาตรา ๑๕๑ ซ้ำเพิกเฉยได้ปฏิบัติขอให้คัดออก นี้คงไม่เกี่ยวข้องกับอำนาจศาลที่เราได้ ได้เถียงกันมาแล้ว แต่เป็นอำนาจระบอบหนึ่งที่มีเมื่อบุคคลผู้นั้นได้รับอนุญาตให้ว่าความอย่างอนาถแล้ว ครั้นภายหลังเขาประพฤติตนไม่เรียบร้อย เช่นคำวินิจฉัยพิจารณาในทาง

ก่อความรำคาญหรือกระทำผิดฐานละเมิดอำนาจศาล หรือจงใจประ-
 วังความในเรื่องนั้น เหล่านี้เราควรจะให้ศาลมีอำนาจที่จะถอนอนุญาต
 ในเวลาใดหรือไม่ เพราะการที่อนุญาตให้คนใดคนหนึ่งว่าความอย่าง
 อนุาถานนั้นถ้าเราละเมิดอำนาจศาลนั้นก็มีความผิด อย่าง ละเมิดอำนาจ
 แล้วทำไมจะต้องมาเสียอำนาจในการว่าความอย่างอนุาถานอีก มันหลาย
 เรื่องไป ถ้าเราผิดฐานละเมิดอำนาจศาลก็ว่าไปตามเรื่อง ถ้าประวั-
 งความอย่างนี้ศาลจะอนุญาตหรือไม่ก็ได้ เช่นศาลจะสั่งถอนฟ้องไป
 หรือยกฟ้องไปหรืออะไรก็ได้ ที่นี้ส่วนข้อความรำคาญถึงขนาด คำ
 ว่า "ก่อความรำคาญถึงขนาด" นี้ ในพฤติการณ์ ชาวเจ้าไม่ทราบ
 ว่าจะเป็นอย่างไร เช่นก่อความรำคาญในศาล อย่างนี้คงจะมีเกาะเกาะ
 ระรานบ้าง สภาฯ นี้จะให้แก้ ไปตามมาตรา ๓๓ นี้ก็บังคับได้ ที่นี้ตอน
 หนึ่ง เมื่อทำผิดอำนาจศาลอีกเราสั่งได้ ทำไมจะต้องมาบัญญัติไป
 ในวิธีการที่ว่าเมื่ออนุญาตให้ว่าความอย่างอนุาถานแล้วสั่งให้ ไม่อนุาถา
 เมื่อคนนั้นเขาอนุาถาจริงๆ และเรามีสิทธิที่จะชนะคดี เช่นชาวเจ้าจะ
 ยกตัวอย่างให้ นาย ก. ว่าความอนุาถา เขามีทางชนะคดีอย่างเด็ด
 ขาดทีเดียว เมื่อวันหนึ่งกินเหล้าเมาเข้าไปในศาล ศาลนั้นกดขยถอน
 ไม่ให้ว่าความอย่างอนุาถา นี้เสียหายมากทีเดียว เพราะว่าเขาเมา
 เหล้าเข้าไปในศาล ศาลก็คงดำเนินคดีต่อไปได้ เช่นจับได้ผู้ว่าความ
 นั้นออกไปเสียแล้วดำเนินคดีต่อไป นี้จะไม่เสียหายยุติธรรมเลย
 การที่จะถอนผู้ ที่อนุาถา โดยบังคับให้เขาเสียค่าฤชาธรรมเนียม.....

เช่นข้อความว่า “และบุคคลเช่นท่านเจ้าข้าต้องรับผิดชอบคำปฏิญาณรวม-
เนียมสำหรับกระบวนการพิจารณาภายหลังที่ศาลได้ถอนอนุญาตนั้นแล้ว”
ถ้าเขาไม่มีจริงๆ แต่คดีนั้นเขามีทางที่จะชนะ แต่เมื่อวันหนึ่งเขา
กินเหล้าเข้าไปในศาล ศาลกลับถอนเช่นนี้แล้วไม่ชอบด้วยกฎหมายยุติ-
ธรรม เรื่องนี้ไปรื้อคดีย้ายก่อนศาลชั้นมาเป็นถาวรที่จะถอนอนุญาต

นายสรอย ฌด่าปาง กรรมการการ กล่าวอ้าง ความจริงมาตรา
๕ กรรมการการได้แก้ความคำเดียวเท่านั้นเอง ข้อความว่าความถึงขนาด
ความจริงเป็นร่างของรัฐบาลเดิมและได้ใช้ชื่อเวตทาน์ การที่มิได้ก็
เพื่อจะไม่ให้มาทำเล่นกับศาล เช่นกับมาเอาอย่างผู้แทนของตนๆ ซึ่งคดี-
อย่างนี้เมื่อ ถ้าเรามองดู ครั้งในขณะที่เกิดการพิจารณาหรือคำวินิจฉัย
การพิจารณาท่านจะว่าอย่างไร เท่าที่ศาลให้ถอนนั้นเป็นบุญคุณนัก
หนาอยู่แล้ว แต่ความจริงไม่ใช่ว่ารัฐบาลกิดหรือกรรมการกิด
ได้หยิบยกขึ้นมาเพราะเดี๋ยวนี้ห้ามได้ ซึ่งได้เดิมคำว่า “ถึงขนาด”
คือข้อความว่าความถึงขนาดจึงจะทำเช่นนั้น คือข้อความประพฤตินี้
เรียบร้อยเท่านั้นก็ทำอะไรไม่ได้ ข้อดังกล่าวคดีไม่ให้ชกซ้ำ นั้นเป็นข้อ
ใหญ่ใจความ ไม่ใช่ให้ทำกับศาลได้ง่ายๆ

หลวงวณิศปรีชา กรรมการการ กล่าวอ้าง กฎหมายนี้เขามาจาก
กฎหมายเดิม แต่กฎหมายเดิมมีความยิ่งกว่านี้อีก คือกฎหมายเดิมมี
ว่าอย่างนี้ มาตรา ๓๒๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่งมีว่า
“ถ้าผู้ที่ได้รับอนุญาตว่าความอย่างคนนอกถ้าประพฤตินั้นไม่เรียบร้อย

ในระหว่างพิจารณา เช่นกระทำความรำคาญให้แก่ศาลหรือประพฤติดังระเมิดบังคับบัญชาของศาลหรือจงใจประวิงความเร่งด่วนนั้นไซ้ ศาลจะถอนอนุญาตเสียเมื่อใดไม่ยอมให้ ผู้นั้นว่าความอย่างคนอนาถาก็ได้” หมายความว่าศาลถอนอนุญาต คือไม่อนุญาตให้ว่าความอย่างอนาถา ตั้งแต่ที่ไต่ทามาแล้ว ตั้งแต่ต้นคดีของเสียค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมด ส่วนที่ว่างใหม่หมายความว่า “บุคคลเช่นว่านั้นจำต้องรับผิดชอบเสียค่าฤชาธรรมเนียมสำหรับกระบวนการภายหลังจากที่ศาลได้ถอนอนุญาตนั้นแล้ว” ส่วนก่อน ๆ นั้นก็ไม่ต้องเสีย เสียเพราะภายหลังจากที่ศาลถอนอนุญาตเท่านั้นเอง แปลว่าผู้ฟ้องจากกฎหมายเดิมเสียอีก เพราะฉะนั้นท่านก็ควรพอใจ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอำนาจศาลเหมือนกัน เพราะทำให้ศาลมีเครื่องมือที่จะทำให้คดีไต่เป็นไปรวดเร็วยิ่งขึ้นอีกอย่างหนึ่งตามความในมาตรานี้ก็ไซ้ว่าศาลจะสั่งถอนอนุญาตโดยทุกเรื่อง ไปก็หาไม่ได้ มีความจริงว่า ศาลจะถอนอนุญาตเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ คือหากว่าเป็นเรื่องที่ไม่ร้ายแรงอย่างที่ท่านผู้แทนอุบัตินกล่าวนั้น ศาลอาจจะถอนอนุญาตเสียในเวลาใดก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร เพราะฉะนั้นศาลจะถอนหรือไม่ถอนก็ได้แต่ศาลจะเห็นสมควรจะให้ศาลมีเครื่องมือบ้าง ถ้าเป็นการจำเป็นที่ควรจะถอนก็ให้อำนาจศาลที่จะถอนได้บ้าง ถ้าไม่ให้อำนาจศาลไว้เสียบ้างแล้ว ศาลก็จะไม่มีเครื่องมือ ไม่มีอำนาจเสียเลย แต่อย่างไรก็ดี ศาลจะถอนหรือไม่ถอนก็ได้แต่ดุลยพินิจของศาล เราทั้งหลายก็ควรเชื่อศาล

ได้แล้วในกรณีเช่นนั้น เพราะฉะนั้นศาลก็ควรจะใช้ดุลยพินิจได้บ้าง เพราะฉะนั้นท่านก็ไม่ควรจะคิดใจต่อไป

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ ก่อว่า มาตรา ๑๖๓ ข่าพเจ้าขอแปรญัตติได้ บังเอิญตรงกันกับเพื่อนของ ข่าพเจ้าที่ข่าพเจ้าแปรญัตติได้ โดยเหตุผลที่เพื่อนของข่าพเจ้าได้ ก่อว่า แล้วว่าคดีเรื่องนี้เป็นคดีอาญา ความจะเป็นคดีอาญาได้นั้น ท่าน กรรมาธิการก็คงยอมทราบแล้วว่า เขาจะมีความลำบากอย่างไร ก่อว่า คือเขาจะต้องหาพระยานสืบเสียก่อนว่าเขาเป็นคนจน และในกรณีของ เขาได้กระทำไปในฐานะของความรำคาญให้แก่ศาลก็ดี หรือกระทำ ความไม่สะดวกต่อศาลก็ดี ทั้งสองประการนี้ ศาลมีอำนาจที่จะทำได้ ก่อว่าคือเมื่อเขาทำผิดก็ลงโทษตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ เมื่อเขา ได้ก่อความรำคาญเช่นนั้นแล้ว เมื่อเขาไม่ออกจากศาลชั่วคราวก็ดี คดี ของเขาก็มีมูลอยู่แล้ว แต่ถ้าหากว่าเขาไม่มีเงินเสียค่าธรรมเนียม ศาลจะไม่คดีสิทธิของเขา ศาลเป็นผู้ยอมทรงไว้ ซึ่งจะให้ความยุติ- ธรรมแก่คู่กรณี เมื่อความประพฤติของเขามีเพียงเท่านั้น จะไปคดีสิทธิ ของเขา ข่าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย ถ้าจะบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๖๓ นี้ ก็ควรจะบัญญัติสำหรับการลงโทษด้วย เมื่อทำความกระเทาะก็จำหน่าย คดีเสีย

พระยานิคศาสตร์ ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

กล่าวได้ว่า หลักของมาตรา^{๕๖}ได้มีในกฎหมายที่ร่างใหม่ก็ดี กฎหมายเก่า
 ก็ดี อยู่ในข้อที่ว่าเราอาศัยอำนาจศาลโดยไม่ต้องเสียอะไร แล้วทำไม
 เราจะไม่เคารพต่อศาล ศาลก็ควรจะต้องอนุญาตนั้นได้ ในที่นี้ใช้คำ
 ว่าก่อนอนุญาตบางทีจะมีผู้มาขังตั้งบางคน เช่นคนกินเหล้า ศาล
 จะตั้งถอนคดีนั้นจะเป็นไปไม่ได้ เราก็ควรจะรู้ว่าถ้ากรณิเหตาก็เมื่อบ้าง
 แต่ถ้าคนเมาที่ไม่ก่อความไม่เรียบร้อยก็มี คือว่าไม่ทำให้เกิดความไม่
 เรียบร้อยอะไรขึ้น ศาลก็ควรจะไม่ต้องถอน เพราะฉะนั้นจะเคารพเพียง
 หรือสืบครั้ง^{๕๗}สืบครั้ง^{๕๘}ไม่แปลก เมาหรือไม่เมาก็ดี แต่อย่างมาถ้อยความ
 ไม่เรียบร้อยในศาล นี้ศาลจะตั้งถอนอนุญาตเสียก็ได้ ควรตั้งอย่าง
 เรียกว่าตั้งอย่างเด็ดขาด หากใช้ตั้งในระหว่างพิจารณา เมื่อตั้งไม่ได้
 ในระหว่างพิจารณาแล้ว ย่อมจะอุทธรณ์ฎีกาไปได้ เมื่อเช่นนั้นแล้ว
 ถ้าไม่มีบทนั้นไว้ในที่ใดๆแล้ว ผู้ที่เป็นผู้อนุญาตนั้นย่อมจะต้องอุทธรณ์
 ค่อไปได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วความเสียหายอะไรก็ไม่น่าจะมี

ค. เทียม ศรีพิบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม กล่าว
 ความที่ทางสมาชิกได้อภิปรายเมื่อก่อนว่าบุคคลที่ใดทำการอาชวาทในศาล
 ให้เกิดความรำคาญถึงขนาดแล้ว เราจะขึ้นปรามมีเราแล้ว ทำไม
 บุคคลผู้นั้นจึงไม่เคารพต่อศาลแล้ว ซึ่งศาลจะต้องเป็นทศเคารพต่อบุคคล
 ทั่วไป ที่เขาได้ทำการอาชวาทให้เกิดความรำคาญถึงขนาดแล้ว
 เราจะให้สิทธิอะไรอีกเล่า เราจะคงศักดิ์สิทธิ์ของเขาทีเดียว เพราะ
 ฉะนั้นความที่กรรมาธิการร่างมานี้แล้ว ขอให้ตั้ง

หลวงศรีประกาศ หลวงโกวิทอภัยวงศ์ รับรอง

ขุนวรดิษฐ์รัตนเวย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าว
ว่า ข้าพเจ้า ขอ เสนอว่า โปรด ขอให้ อภิปราย ต่อไป อีก สักหน่อย
เพราะเกี่ยวกับสถิติ สำคัญมาก

ขุนอินทรภักดี รับรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า ท่านผู้ใด เห็นว่าควร จะ อภิ-
ปราย ต่อไป โปรด ยกมือขึ้น

มี สมาชิก ยกมือ ๕๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า ท่านผู้ใด เห็นว่าควร จะ เอง
มติ ได้แล้ว โปรด ยกมือขึ้น

มี สมาชิก ยกมือ ๒๙ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า เป็นอันว่า เปิด อภิปราย ต่อ
ไป สำหรับ มาตรา นี้ มี ผู้แปรญัตติ ให้ คัดออก ให้ หมด หรือ บางตอน เช่น
นาย เหยย อย่าง นั้น เป็นต้น บรรพ ทศที่ ๒ ให้ คัดออก บางตอน ท่านผู้ใด เห็น
ว่าควร จะ เป็น ไป ตาม ร่าง ของ กรรมการ โปรด ยกมือขึ้น

มี สมาชิก ยกมือ ๓๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า ท่านผู้ใด เห็นว่าควร จะ ให้
เป็น ไป อย่าง อื่น โปรด ยกมือขึ้น

มี สมาชิก ยกมือ ๓๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าว ว่า เป็นอันว่า ให้ เป็น ไป ตาม
ร่าง ของ กรรมการ มาตรา ๓๖๒

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่
 มาตรา ๑๖๒ วรรค ๕ ข่าพเจ้าขอให้คัดออกทั้งหมด ข่าพเจ้าขอให้
 คัดออกก็เพราะมีข้อความที่จะอ่านให้ฟัง “คัดทมิฬหรือ
 ถิ่นหรือคัดออกหรือคัดออกเห็นว่า เป็นทมิฬหรือคัดออกหุยมหิมอัน
 ไม่สมควร ก็ให้มีอำนาจสั่งให้คัดออกหรือคัดออกนึ่งเดียวว่า ข่าพเจ้า
 นิยมสั่งเท่าในชั้นคัดออกหรือคัดออกได้” ข่าพเจ้าขอแบรญคดี
 คัดออกวรรค ๕ แห่งมาตรา ๑๖๒ ออกทั้งข้อความที่ได้ อ่านมาขึ้นจะเห็นได้ว่า
 คัดออกหรือคัดออกนึ่งเดียว อย่างไรจะเรียกว่าหุยมหิม เป็นข่าพเจ้าหรือ
 แท้จริง ถ้าคัดออกจริงจะรังเกียจคู่ความ เขาก็จะหาว่าหุยมหิม และ
 จะตั้งแต่ค่าฤชาธรรมเนียมถึงสองคราว เพราะค่าธรรมเนียมของ
 ศาลเจ้านั้นแพงนักหนา โดยให้เหตุผลเหล่านี้แหละ เมื่อคดีของเรามี
 เหตุผลสมควรจะคัดออกหรือคัดออกตามกฎหมาย ก็ควรจะเปิดโอกาส
 ให้เราคัดออกหรือคัดออก อย่างไรเรียกว่าหุยมหิม ข่าพเจ้าตั้งตั้งนัก
 หนาทีเดียว เพราะฉะนั้นข่าพเจ้าจึงไม่เห็นชอบด้วยในข้อความเหล่านี้
 จึงขอเสนอให้คัดออกเดียว

ทำการแทนประชาชนต่าง ๆ กล่าวว่ ข่าพเจ้าขอทำความเข้าใจ
 กับกรมการเดียวก่อนว่า ได้มีผู้แบรญคดีหรือไม่

หลวงธรรมนบุญอุทิศ กรมการ กล่าวว่ การที่ได้แบร
 ญคดีในมาตราขึ้น ก็เนื่องจากมีคำขอจากสภาการค้าซึ่งมีมาว่า
 พิจารณาความอาญาในศาลของไทยเรายังชักช้าอยู่ ด้วยเหตุที่ว่าใน

คดีบางเรื่อง จำเลยก็อุทธรณ์เพื่อประวิงคดีให้ช้าๆ นี่ยังให้คิดถึง
 ฝ่ายโลกก็จะเสียหายเพียงไร เพราะเหตุนี้เพื่อจะให้เหมาะแก่อีกฝ่าย
 หนึ่งในการที่จะอุทธรณ์และฎีกาหุยมหิมเช่นนั้น เราจึงได้บัญญัติไว้
 ในทนต์ เพื่อเป็นเครื่องมือนึ่งของศาลที่จะลงโทษในการที่ทำให้
 โลกก็เสียหาย และกระทำให้เสียค่าธรรมเนียมพอควรนักเป็นที่เข้าใจ
 ว่าให้แก่โลกหรือคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเขาเสียหาย เพราะเหตุว่า
 ว่าการอุทธรณ์หรือฎีกานั้นเป็นเหตุให้ประวิงคดีช้าซึ่งอาจจะทำให้
 เสียหายได้ เห็นว่าเป็นการเปิดทางให้แก่ศาลท่านเอง นี้เกี่ยวกับ
 อำนาจศาลอีกเหมือนกัน ทำไมเราจะไม่ทราบว่าอำนาจในทนต์เห็นว่า
 ศาลอำเภอหรือไม่ยุติธรรมทั้งหมด การที่เราไม่เกรงมือนักเช่น
 นักเป็นของทศกรอย่างยิง ความธรรมดาช่างไม่คิดถึงมีเครื่องมือนึ่ง
 มาก หรือความหลงภาษาฝรั่งเค้าก็มีในทนต์ จึงเห็นสมควรที่จะมา
 บัญญัติไว้ในทนต์เหมือนกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด ชุมพรราชธานี
 กล่าวว่่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ฎีกาหรือบทบัญญัติข้อ
 ไปนั้นมิบัญญัติไว้แล้ว เมื่อเรามีสิทธิเช่นนั้น กฎหมายให้อำนาจว่า
 เรามีสิทธิอุทธรณ์ได้ เรามีสิทธิฎีกาได้ แต่ครั้งนี้จะอุทธรณ์จะต้อง
 เสียค่าธรรมเนียม๒เท่านั้น เป็นการประหตุคเหตุอันเกิน เมื่อกฎหมาย
 เปิดโอกาสให้เรามีสิทธิอุทธรณ์ได้ แต่กฎหมายกลับมายื่นว่าคดี
 หุยมหิมเช่นนั้นจะต้องเสียค่าฤชาธรรมเนียม๒เท่า ปัญหาที่จะมา

คิดว่าอะไรหุยมหิมนั้น กรรมวิการ อยากจะให้อยู่ในดุลยพินิจของ
 ค้าด โดยคณะกรรมการมิได้คำนึงไปถึงว่าดีที่ทให้ ได้ตามลักษณะ
 อุตกรรม ฎีกาหนังสืออธิบดีกรมแล้ว แต่เมื่อเรามีอธิบดีกรม
 บรมแล้ว กัดจะมาคิดว่าจะต้องวางเงิน๒เท่าเดียก่อน จึงจะมีอธิบดี
 กรมเช่นนั้น ขอให้คำนึงถึงราษฎรที่อยู่ตามบ้านนอกหรือโดย
 ละเพาะราษฎรทจน ๆ นั้น แม้คำฤชาธรรมนิยมเท่าที่ค้าดกะนั้นก็หา
 แพบเล็ดตกกระเด็นแล้ว นั้นแม้แต่เรื่องนั้นค้าดก็เห็นว่า หุยมหิม
 ละอะอีกคนหนึ่งเห็นว่าไม่หุยมหิมก็ได้ ค้าดอาจจะวิจารณ์เขาว่า
 เช่นคิดว่าด้วยเงิน ๒๐๐ บาทเป็นคดีหุยมหิมก็ได้ เพราะว่ามีพิพาท
 เป็นผู้หนึ่ง อาจจะเห็นว่าเงินร้อยสองร้อยเป็นของเด็กน้อย แต่ทว่า
 เป็นพวกบ้านนอกแล้วก็มีเงิน ๒๐ บาทเท่ากับเศรษฐีในบ้านนั้นก็เคย
 นลักษณะต่างกันเช่นนั้น ค้าดจะใช้ดุลยพินิจอะไร ถ้าอยากจะให้ค้าด
 เป็นธุระ ข้าพเจ้าก็ไม่ว่า แต่ถ้าอยากจะให้ค้าดเป็นธุระดู ข้าพเจ้า
 ก็ไม่อยากจะเรียนว่า นักไซโคโดย ท่านยังไม่สามารถใช้ความรู้ว่า
 อะไรถูกหรือไม่ ถ้าเราจะพูดกันในทางทฤษฎีว่าค้าดเป็นค้าด นั้น
 อย่างหนึ่ง ค้าดจะต้องใช้ความรู้ของคนที่ได้คดีกันไปแล้ว ค้าดคดี
 ไปว่าเรื่องนี้เป็นเช่นนั้น เช่นนี้ ก็คินนี้จะอุทธรณ์ ได้อย่างนี้ ผู้
 พิพาทอาจจะเห็นว่าถ้าอุทธรณ์ ไปอาจจะแพ้ ที่นี้ค้าดจะไปประวิง
 ว่าเช่นเรื่องนี้คุณความจน จะต้องเขามาตรา ๑๖๒ นี้เขายังคับ มันมีไป
 ได้ต่าง ๆ แต่ท่านอย่าถือว่าค้าดเป็นค้าด ให้ถือว่าค้าดเป็นคน ค้าด

เป็นคน ซึ่งเป็นปลุมนที่อยู่ในกิตต์ทุกรูปทุกนาม ขอให้คำนึงถึงรูปนี้
ให้มาก คุณเหมือนสติภาฯ เองก็ยอมรับว่าคนจนย่อมไม่ได้รับสิทธิ
จะอุทธรณ์ฎีกาได้ ในลักษณะนี้ ครองท้ายพระราชบัญญัติที่เราเขียน
ว่า การอุทธรณ์จะต้องเสียค่าธรรมเนียมเท่านั้น ฎีกาจะต้องเสียค่า
ธรรมเนียมเท่านั้น และแล้วเรามีเงินเท่านั้นมาวาง ค่าก็ไม่รับ คือ
จะต้องเอามาอีก ๒ เท่า เช่นข้าพเจ้าคิดว่า เป็น การเดือดร้อนมาก ๆ
อย่างแน่ ๆ ถ้ามีสิทธิภาฯ ผู้มีเกียรติใคร่จะปลดปล่อยภาระแห่ง
ราชฎร และไปรศอย่าลืมว่าเรามีภาษีที่หุยมหิม และว่าเป็นความ
หนักหนามากกว่า เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายจึงมาเสียค่าธรรมเนียม
เท่ากับคนจนหมดแล้ว จะให้เขาเกินขึ้นมาเขา ๒ เท่า นั้นหนักเหลือเกิน

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวว่า
ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ ขอให้ตัดออก ตามร่างประมวลฯ
ฉบับใหม่ร่างที่ใหม่เยี่ยมของกฎหมายเมืองไทยเรา ขอให้ท่านทั้ง
หลายทราบได้ว่าแต่ก่อนเราหากฎหมายเช่นนี้ไม่ การที่จะวินิจฉัย
ว่าคดีใดที่คนฟ้องร้องจะ ชะนะหรือไม่นั้น อย่างว่าแต่ทนายความเคย
แม้แต่ศาลเองก็ยังต้องมีศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา เพราะเหตุว่าการ
วินิจฉัยอรรถคดีนั้นมันมีปัญหาที่ยากมากมาย ศาลเดิมคดีผิด
ศาลอุทธรณ์แก้ ศาลอุทธรณ์คดีผิด ศาลฎีกาแก้ เมื่อเช่นนั้นเมื่อ
คดีความเขาไม่รู้ว่าชะนะหรือแพ้เขาก็อุทธรณ์ไป แล้วเราจะมาว่า
อุทธรณ์ของเขาเป็นเรื่องหุยมหิม ให้เสียค่าธรรมเนียมต้องเท่า เช่น

นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการถูกต้องเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคัดคิดดินผิ
 เขาก็อุทธรณ์ เช่นนั้นเราจะคงแต่คำธรรมเนียมบ้างตามธรรมเนียม
 จะถูกต้อง อีกประการหนึ่ง ขอให้ท่านเข้าใจว่าราชฎรของเรา
 ยังมีการศึกษาไม่เหมือนอย่างต่างประเทศเขา จะเอาอย่างต่างประ
 เทศมาใช้ไม่ได้ ราชฎรเองความรู้กฎหมายนั้นไม่เหมือนต่างประเทศ
 อะไรๆก็แล้วแต่ทนายความ ถ้าทนายความว่าอุทธรณ์ ถูกความก็
 อุทธรณ์ไป ครั้นมาถึงศาลฯ เห็นเป็นเรื่อง หยุ่มหยุ่ม แล้วใครจะ
 ดินหาย ก็ราชฎรนั่นเอง ทนายนั้นหาฉบับหายไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 เห็นว่าควรจะต้องออกให้ขึ้นไปตามประเพณีตามธรรมเนียมที่เราใช้อยู่
 นี้ ตอนที่ว่าสภาการศาลกตทวงมาว่ากรดำเนินการคดีชั้นนี้ ตามร่าง
 ประมวลวิธีพิจารณาคดีให้ ยศทนายทนายทนายทนายอะไรเหล่านั้น ได้
 แล้ว จึงไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติไว้ในธรรมนูญ ควรที่จะคัดออกตาม
 มติแปรญัตติ

พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติ
 ธรรม กล่าวว่่า ก่อนนั้นข้าพเจ้าขอออกคือว่า ถ้าผู้พิพากษา
 แล้วได้กล่าวถึงว่าไม่ใช่ที่ ไม่ใช่เปลี่ยนหลักกฎหมาย ต้องเปลี่ยน
 ขึ้น และหวังว่าไม่ควรจะอภิปรายถึงเรื่องผู้พิพากษาของเราเลย ซึ่ง
 ไม่เป็นของดีและของเจริญ เป็นเรื่องที่ถูกที่สุด เพราะฉะนั้น
 ว่าผู้พิพากษาไม่ดี หรือเป็นปลุมนวหอยน อยากรจะขอตั้งว่าเมื่อ
 อภิปรายพระราชบัญญัติอันที่อะไรก็ควรจะแก้เช่นนั้น และควรจะ

ะเก้อย่างนี้ คือขอให้พูดตามทางการ ตามทางการเป็นความ มีสอง
 ฝ่าย ฝ่ายใจทัก และฝ่ายจำเลย ผู้ที่แพ้ โดยมากก็ต้องหาทาง
 ประวิงมันไว้ ไปจนถึงที่สุด การประวิงไปมันได้ประโยชน์แก่ผู้ที่
 อุตุขรณฎีกา แต่มันเสียประโยชน์อีกฝ่ายหนึ่ง คราวนี้เราจะระวิง
 ประโยชน์ของใครดี เช่นอย่างเรื่องที่มีคนจะเสิร์จก็ให้เสิร์จไปเสีย
 เพราะฉะนั้นเราจึงได้มีกฎหมายขึ้น คือถ้าฝ่ายหนึ่งประวิง จึงมี
 การลงโทษ คือในการปรับให้เสียค่าธรรมเนียม ๒ คือ เราจะระวิง
 ประโยชน์ของผู้ที่ชนะอย่างแน่นอนหรือว่าเราจะระวิงประโยชน์ของผู้
 ผู้ที่กระเดือกกระสันไปอีก นี่เป็นข้อที่ควรระวัง และคดีหมุ่หมิมที่
 ราชฎรของเราไม่รู้ ได้ และหมุ่หมิมนั้นอยู่ที่ทนายความ ทนายความ
 ที่คดีควรจะรู้ว่าหมุ่หมิมหรือไม่ คดีหมุ่หมิมนี้ไม่ใช่เป็นของใหม่
 สักอาจจะพิจารณาได้ว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ในเมืองอังกฤษก็มีคดี
 หมุ่หมิม คดีหมุ่หมิมแล้วไม่ยอมให้อุตุขรณให้ฎีกาคือข เพราะ
 เหตุว่านั่นจะเป็นการนำความเสิร์ชไปยังความยุติธรรมแก่ คดีได้
 จะไม่เป็นการถึงที่สุด และนี่จะต้องถือว่าเป็นการทำลายความยุติ
 ธรรมในทางอ้อม เพราะเขาจะได้รับความยุติธรรมแล้ว เขาก็เบ็ด
 ข้องให้แก่เขาอีก ที่เราเรียกค่าธรรมเนียม ๒ นั้นเราเดินด้วยกลาง
 คือไม่ใช่ว่าไม่ยอมให้อุตุขรณเสีย แต่เรายอมให้อุตุขรณ ในบาง
 กรณี จริงอยู่อาจจะมีส่วนชักอ้างว่าเป็นเรื่องของประเทศไม่ค

ท้าย วรรคสุดท้ายมีความว่า “อนึ่ง ให้ศาลชั้นต้นมีอำนาจให้ผู้
 อุตธรณ์หรือฎีกา วางเงินดองเท้าของคำอุทธรณ์นิยมตามมาตรา
 ๒๒๕ ได้ โดยอาศัยเหตุเช่นเดียวกัน” กรมวิชาการได้ตัดวรรคสุดท้าย
 นั้นออก แล้วได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๘ ความว่าดังนี้ “ถ้าผู้
 อุตธรณ์ได้วางเงินค้ำค่าพอกุมคำอุทธรณ์นิยม ซึ่งคู่ความที่ศาล
 พิพากษาให้ชนะ จะต้องเสียเพิ่มขึ้นตามมาตรา ๒๒๕ และศาลได้ยอม
 รับอุตธรณ์ไว้แล้ว ถ้าศาลอุตธรณ์เห็นว่าอุตธรณ์นั้นปรากฏในเบื้องต้น
 แรกว่า เป็นอุตธรณ์หุ้มหุ้มอันไม่สมควรซึ่งผู้อุตธรณ์อาจอุทธรณ์กับ
 ให้เสียคำอุทธรณ์นิยมดองเท้า ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒๖ ไซ้
 ไม่จำเอนใด ๆ ก่อนมีคำพิพากษา ศาลอุตธรณ์จะกำหนดให้ผู้อุตธรณ์
 วางเงินให้พอกุมกับคำอุทธรณ์นิยมดองเท้า ภายในระยะเวลาอันสม-
 ควรที่กำหนดไว้ในคำสั่งก็ได้ ถ้าผู้อุตธรณ์ไม่นำเงินจำนวนเช่นว่า
 นั้นมาวางศาลภายในกำหนดเวลาที่อนุญาตไว้ ให้ศาล ยกอุตธรณ์นั้น
 เสีย” ก็เป็นการตรงกับที่ท่านผู้ประยัติได้ มีความประสงค์แล้ว คือ
 ว่าเราต้องมีศาลอุตธรณ์ ให้เป็นประกันชั้นศาลอุตธรณ์ ในเรื่อง
 เราให้วางเงินดองเท้า คือศาลอุตธรณ์และศาลฎีกาเป็นผู้พิจารณา
 ดัง เมื่อคดีอุทธรณ์นั้นขึ้นไปสู่ศาลอุตธรณ์และฎีกา เป็นอุตธรณ์
 และฎีกาที่หุ้มหุ้มหรือไม่ เมื่อพิจารณาเห็นว่าเป็นอุตธรณ์หรือ
 ฎีกาที่หุ้มหุ้ม ก็อาจจะสั่งให้วางเงินได้ตามมาตรา ๒๓๘ ถ้าใคร
 ยิง คอตั้งก็อาจจะถูกบังคับให้เสียคำอุทธรณ์นิยมดองเท้า ตามมาตราที่

บัญญัติได้ ในมาตรา ๑๖๒ นี้ เพราะฉะนั้นขอให้เป็นที่เข้าใจว่าการที่
 ตั้งให้วางเงินค่าฤชาธรรมเนียมต่อท่าน เป็นหน้าที่ของศาลที่มี
 อำนาจ คือศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา เมื่อพิจารณาเห็นว่าอุทธรณ์
 หรือฎีกานั้นหุ้มหุ้มเพียงไรนั้น ย่อมเป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้ว ที่เรา
 เคยมีพระราชบัญญัติอุทธรณ์ ฎีกาให้คดีอุทธรณ์หรือฎีกาคดีหุ้มหุ้ม
 นั้น เพราะเหตุว่ามีอุทธรณ์ ฎีกาเป็นอันมากที่คู่ความได้ อุทธรณ์ ฎีกา
 ไปโดยไม่มีเหตุผลโดยสมควร คือตั้งใจจะประวิงความมากกว่ำที่ควร
 จะระงับคดี การที่คู่ความจะรู้ว่าอะไรเป็นอุทธรณ์หรือฎีกาหุ้มหุ้ม
 นั้นก็เนื่องมาจากทนายความ ทนายความโดยมากอาจจะขู่เหยียด
 ความรองตัวให้อุทธรณ์ ฎีกาได้ เพื่อที่จะคั่งการค่าทนาย แต่ว่า
 เมื่อศาลมีอำนาจตั้งให้วางเงินต่อท่านเช่นนี้ ก็เป็นโอกาสที่จะทำให้
 ลูกความนั้นเองไม่กล้าที่จะอุทธรณ์หรือฎีกาคือไปได้ ในคดีที่หุ้มหุ้ม
 จริงๆ และไม่มีหนทางที่จะระงับคดีในชั้นศาลสูงได้ เมื่อมีข้อกำหนด
 เช่นนี้แล้ว ก็จะทำให้ลูกความนั้นไม่อาจที่จะอุทธรณ์หรือฎีกาคือไป
 ได้ เพราะเหตุว่าจำเป็นจะต้องวางเงินค่าฤชาธรรมเนียมถึงต่อท่าน
 เป็นข้อที่ทำให้ผู้หนึ่งซึ่งคดีในเรื่องที่อาจควรจะ อุทธรณ์ หรือฎีกาคือไป
 หรือไม่ ถ้าหากว่าเราไม่มีขู่ได้เช่นนี้แล้ว คู่ความนั้นเองอาจจะอุท-
 ธรณ์หรือฎีกาโดยความขู่เหยียดของทนายความก็ได้ และการทงนเป็น
 ความเดือดร้อนของใคร ก็เป็นความเดือดร้อนของราษฎรท่านเอง
 การที่เรายกบัญญัติข้อความเหล่านี้ไว้ ก็เพื่อจะช่วยเหลือราษฎรนั้นเอง

หาได้คัดสิทธิของราษฎรอย่างหนึ่งอย่างใดมิได้ เพราะฉะนั้นในการ
ที่คณะกรรมการกิจการกึ่งพรรคสุดท้ายนี้ ก็เป็นการสมควรแล้ว ความที่
ข้าพเจ้าได้กราบเรียนแล้วว่า ในชั้นต้นข้าพเจ้าก็มีความเห็นอย่าง
เดียวกันกับท่านผู้ประณัติ แต่เมื่อคัดพรรคต้องนำออกแล้วก็ทำให้
หลักประกันอันว่าถูกความจะไม่อุทธรณ์หรือฎีกาในคดีที่ห้ามห้าม
และจะทำให้การพิจารณารวดเร็วขึ้นเท่ากับศาลเค่อนตุกความว่าอะไร

ห้ามห้าม และอะไรไม่ห้ามห้าม และไม่มีทางที่จะชนะคดีในศาล
ชั้นสูงด้วย ศาลเป็นผู้ได้ตรวจสำนวนนั้นเอง ก็ได้คัดเค่อนตุกความ
ก็ควรจะเป็นที่เชื่อถือได้กระมัง และเมื่อจะอุทธรณ์และฎีกาคือไป
ก็เข้าใจว่าส่วนมากเก๋วดีบห้าเปอร์เซ็นต์คงจะไม่มีโอกาสชนะคดีได้
เพราะฉะนั้นขอให้ศึกษาให้ดีกว่าการที่ร่างมาจะเป็นประโยชน์ของใคร

นายเนย สุจิตมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่
ตามที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวว่ เราจะรักษาประโยชน์ของใครนั้น ข้าพ
เจ้าใคร่อยากจะเรียนต่อสภาฯ ว่า จะรักษาประโยชน์ทั้งต้องฝ่าย
ฝ่ายใดทั้งและฝ่ายจำเลย เมื่อศาลตัดสินให้ โจทก์แพ้ ก็ยังไม่แน่นอน
เพราะจำเลยเขาอาจจะเห็นว่าคดีของเขาอาจจะชนะได้ เขาอาจจะ
อุทธรณ์และฎีกา เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องรักษาประโยชน์
ทั้งต้องฝ่าย และเปิดโอกาสให้เขาเต็มที่ในการที่เขาจะไปขอความเห็น
จากศาลเพื่อความยุติธรรมของเขา มาตราที่กรรมการได้กล่าวว่
ที่ร่างขึ้นก็เพราะเหตุว่มาจากหอการค้าเป็นต้นเหตุ ท่านทั้งหลายอย่า

ต่มาว่าหอการค้าเป็นนายของคนจน แต่ถ้าหากว่าข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจลักษณะการอุทธรณ์นั้นจะยังไม่ได้เลิกโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ การประวิงคดีนั้นศาลอาจจะทำได้ คือสั่งให้ผู้แพ้นำเงิน หรือหาประกันมาวางก็ได้ เพราะฉะนั้นบุคคลผู้ชนะคดีก็ไม่นำคดีในข้อนี้ เพราะศาลอาจจะทำได้ จะให้เอาเงินมาวางเต็มจำนวนหรือเท่าไรก็ได้ หรือจะให้หาประกันที่มั่นคงฐานมากก็ได้ เพราะฉะนั้นการประวิงจึงไม่เป็นการสำคัญอะไร ท่านกรมการกรกล่าวไว้ว่าเพื่อไม่ให้ทนายความ ยุ่งเพื่อให้ถูกความอุทธรณ์หรือฎีกานั้น ท่านทราบหรือเปล่าว่าศาล ฎีกาได้เคยยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และศาลชั้นต้นมักเรื่อง ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีหลายเรื่อง ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยทีเดียว เพราะฉะนั้น จะถือว่าทนายความเขายุ่งให้ถกคดีนั้นห้ามได้ บางทีศาลเห็นชอบ กับทนายความก็ถกเถียงไป ข้าพเจ้าได้เคยชนะความอัยการมาหลาย เรื่องเหมือนกันแทบจะนับไม่ถ้วน ในที่สุดก็ไม่มีปัญหาอะไร เรียกว่า เราจะให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกานั่งให้ดูความอีกฝ่ายหนึ่งวางเงิน สองเท่าหรือไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าการที่ตั้งเช่นนี้เป็น การไม่ชอบ เพราะลักษณะอุทธรณ์และฎีกามีอำนาจที่จะให้อุทธรณ์ และฎีกาได้ เงินของเขาจะเสียไปก็เสียไปซี เพราะเขาอยากจะขอ ความยุติธรรมต่างหาก ไม่อย่างนั้นจะมีศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาไว้ ทำไม ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าเป็นคำสั่งของศาลอุทธรณ์หรือเป็นคำสั่ง ของศาลฎีกาให้วางเงิน ไม่ใช่ศาลชั้นต้น แต่นั่นแหละศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกาเป็นผู้สั่งนั้น สมควรหรือไม่ที่เราจะให้อำนาจเช่นนั้น

นายพัก ณสังขตา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ตามคำอธิบายของท่านกรรมาธิการมีว่า ในเรื่องที่จะสั่งให้เสียค่า
ธรรมเนียมสอดเท่านั้นไม่ใช่สั่งในเรื่องยื่นอุทธรณ์ แต่สั่งในเมื่อยื่น
อุทธรณ์หรือฎีกาเสร็จแล้ว เพราะเหตุว่าเท่าที่เขียนในนั้น เห็นได้ชัด
ว่าศาลที่จะสั่งคือศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาเป็นผู้สั่ง ศาลฎีกาไม่ใช่
จะไม่รับฎีกาในการที่จะฎีกา ศาลสั่งผ่านไปตั้งแต่ศาลชั้นต้น เข้าใจ
ว่าเมื่อศาลได้พิจารณาคดีนั้นแล้ว จะสั่งในเมื่อได้พิจารณาคดีเสร็จ
แต่ว่าถ้อยคำที่เขียนนั้นฟังไม่ถนัดในเรื่องที่ว่าสั่งให้เสียค่าธรรมเนียม
ชั้นไหน ในการที่จะยื่นอุทธรณ์ ฎีกาสำหรับผู้ที่ยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา
หรือว่าจะให้สั่งให้เสียค่าคดีให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งก็แพคดี และปัญหาที่
เขียนไว้อย่างนั้นจะได้ดูความชัดที่เดียว

หลวงศรีประกาศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าวว่
ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับผู้แปรญัตติ ด้วยเหตุว่าคดีที่อยู่ในระหว่าง
อุทธรณ์ ฎีกานั้น ศาลก็ได้ให้อำนาจแก่เขาที่จะฎีกาได้แล้ว ก็เมื่อเรา
จะมาเขียนว่าไม่ให้ยื่นอุทธรณ์ ฎีกาเป็นการจำกัดเช่นกัน เพราะฉะนั้นเมื่อ
เวลาผู้หนึ่งผู้ใดเขาจะอุทธรณ์และฎีกา เขาก็ต้องเสียค่าธรรมเนียม
ไปแล้ว เมื่อศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาเห็นว่าเป็นคดีหมุ่หมิม ศาล
อุทธรณ์ก็อาจจะตั้งโทษได้ กล่าวคือว่า ให้เสียค่าธรรมเนียมให้แพง
แต่ก็ในระหว่างที่อุทธรณ์นั้นเองใจที่ผู้ชนะคดีไม่มีข้อนำวิถอะไร
เลย เพราะเหตุว่าจะยกทรัพย์ ใจกอนักได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
ควรจะตัดได้แน่

ขุนวรดิษฐ์ครุฑเดงษ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่
 ข้าพเจ้าเกิดจากความสนใจจากท่านกรรมการผู้หนึ่งกล่าวว่า ถ้า
 หากว่ากล่าวอย่างนี้ ก็ว่าศาลฎีกาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีทาง
 ชะระคดี แต่ขอทูลรณ ขนมาจึงเห็นว่าเป็นการหยาบหยาบ คนข้าพเจ้า
 ก็คิดว่า เห็นว่าจะไม่มีใครหนักหรือหนักค้อย่างแน่ใจว่าคดีของคนต้อง
 แพ้แต่จะคงไปยื่นขอทูลรณหรือฎีกา เพราะว่าการยื่นขอทูลรณหรือ
 ฎีกาไม่ใช่ทำได้ โดยไม่ต้องเสียเงิน มีการเสียเงินเป็นเครื่องบังคับ
 อยู่แล้ว ข้อสำคัญอีกอันหนึ่งว่า เราจะแก้ทางประดังความนั้น ต่มา
 ชิกและท่านคณะกรรมการก็ไม่มีข้อคัดค้าน หรือไม่มีทางแก้ไข
 เด็ดขาด เรามีทางแก้ไขถึงสองอย่าง คืออย่างหนึ่งขอให้ยุติทรัพย์
 หรืออาจเงินประจำก็ได้ เมื่อมีทางแก้ ถึงเช่นนั้นแล้ว ทำไมเราจึงจะ
 มาลงโทษเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็คิดและพิจารณาบางมาตราเห็นว่าคณะ
 กรรมการคณะนั้นเห็นว่าการลงโทษคนเป็นการหนัก ซึ่งที่จริงเรามี
 ศาลไว้เพื่อเป็นการให้ความยุติธรรม ถ้าหากว่าเราเปิดช่องให้ความ
 ยุติธรรมแก่พดเมืองได้ โดยเสียเงินน้อย นั้นแหละจะเป็นสิ่งซึ่งพด-
 เมืองต้องการท้อ ๆ ไป แต่ว่าเราไม่ได้ตั้งศาลไว้เพื่อจะมาลงโทษด้วย
 ประการที่ป้องกันที่เราได้ฟังมาแต่ เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิด
 ว่าในการที่เราจะคดีออกคงที่มีผู้แปรญัตตินั้นย่อมจะมีคุณมากกว่าโทษ
 ที่จะให้คงไว้ การคงไว้ มีแต่ทางให้โทษมากกว่าทางให้คืน ขอท่าน
 ต่มาชกได้ โปรดพิจารณาด้วย

นายมนูญ บริสุทธิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร กล่าววาทะ
 ที่คณะกรรมการว่า การที่บัญญัติได้ อย่างนี้ ก็เพื่อต้องการจะไม่ให้
 ประวิงความกัน ก็ขออย่าให้คดีดำเร็วเด็ดขาดไปโดยเร็ว แต่เมื่อ
 พิจารณาดูให้ละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่าเมื่อเราได้ ยื่นอุทธรณ์มาแล้ว
 ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นว่าเป็นหมุมหมิม แทนที่จะคดีขึ้นอย่างการอุทธรณ์
 เดียวนี้ให้เด็ดขาดโดยเร็ว ศาลอุทธรณ์กลับจะต้องส่งคดีนั้นไป
 ยังศาลเดิมบอกให้เรียกค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมเสียก่อน เช่นเห็นศาล
 อุทธรณ์กลับประวิงความเขาได้เอง นี่เป็นการอย่างไร ต้องการเรียก
 ค่าธรรมเนียมตนเอง เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นว่าหมุมหมิมก็ยกอุทธรณ์ที่
 เดียวนี้หรือไม่ หรือ นักบัจระให้ตั้งคำถามให้ศาลเดิมเรียกค่าธรรมเนียม
 เสียก่อนแล้วจึงจะคดีขึ้นอีกทีหนึ่ง เพื่อเอาค่าธรรมเนียมมาก ๆ เช่นนี้
 ชาวเจ้าไม่เห็นด้วย และชาวเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

อนุกรรมการพิชิต รับรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววาทะ ดำหรับพรรคผู้สุดท้ายของ
 มาตรา ๖๒ นี้ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคัดออก โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๒๒ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าววาทะ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรไว้
 โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๑๔ นาย

ทำการแทนประธานสภา กล่าวว่าเป็นอันว่าที่ประชุม^{นี้}ลงมติ
ให้คัดออก มาตรา ๑๖๓, ๑๖๔, ๑๖๕, ๑๖๖, ๑๖๗

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
มาตรา ๑๖๗ ตอน ๒ ข้าพเจ้าได้แปรญัตติขอให้คัดออก กรรมการ
ก็ได้คัดออกแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ผ่านไป

ทำการแทนประธานสภา กล่าวว่ามี มาตรา ๑๖๘, ๑๖๙, ๑๗๐,
ภาค ๒ มาตรา ๑๗๑, ๑๗๒, ๑๗๓, ๑๗๔

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าว
ข้าพเจ้าอยากจะสอบถามกรรมการว่า ในข้อมาตรา ๑ ตอนท้ายคำว่า
“และ” นั้นเป็นคำที่เกินมาหรือว่าเป็นคำที่ผิดไป
“และ” นั้นเป็นคำที่เกินมาหรือว่าเป็นคำที่ผิดไป

นายสร้อย ฌด่าปาง กรรมการ กล่าวว่ามี กรรมการ
เต็มชน

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าว
ผ่านไป

ทำการแทนประธานสภา กล่าวว่ามี มาตรา ๑๗๕, ๑๗๖, ๑๗๗,
๑๗๘, ๑๗๙, ๑๘๐, ๑๘๑, ๑๘๒, ๑๘๓, ๑๘๔, ๑๘๕

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่ามี มาตรา ๑๗๖ ตอนท้ายข้าพเจ้าได้แปรญัตติได้ แต่จำคำแปร
ญัตติไม่ได้แน่ แต่มีความมุ่งหมายในตอนที่นั้นว่า “การกำหนด
วันสืบพระยานั้นศาลจะต้องให้ระยะเวลาต้องพ้นไปไม่ต่ำกว่าสิบวันนับ

แต่ฉันยื่นคำให้การ หรือคำให้การแก้ฟ้องแย้ง หรืออุทธรณ์ของสดานู” การที่เราจะกำหนด ๓๐ วันที่เด็ดขาดคดีนั้น มีบางคดีซึ่งอาจจะสืบพยานได้เร็วกว่านั้น เช่นอาจจะสืบพยานได้ภายในกำหนด ๒ หรือ ๓ วัน เพราะฉะนั้นการที่กำหนดตายตัวเช่นนั้น ในบางคดีซึ่งเราพร้อมแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าเคยเห็นมา อาจจะทำให้เร็วกว่านั้น แต่เมื่อกำหนดว่าต้องให้ระยะเวลาต้องพ้นไปไม่ต่ำกว่า ๓๐ วันจึงจะพิจารณาได้ นั้น ทำให้คดีเนิ่นช้า แต่คณะกรรมการและรัฐบาลก็พูดอยู่ว่า เราอยากจะให้คดีดำเนินไปได้รวดเร็ว ที่ที่เราไปกำหนดว่าต้องให้ต้องพ้นไป ๓๐ วัน จะสืบพยานก่อน ๓๐ วันไม่ได้ จะทำให้คดีชักช้า เราควรจะกำหนดให้อยู่ในดุลยพินิจของศาลว่าคดีเล็กน้อยเท่าไร เช่นคดีที่โจทก์เราพร้อมที่จะนำพยานมาสืบได้ภายใน ๒ วัน ถ้าเป็นหัวเมืองซึ่งมีคดีไม่มากนัก เราอาจจะพร้อมที่จะสืบพยานในวัน ๒ วันได้ แต่คำแปรญัตติของข้าพเจ้าว่าอย่างไรจำไม่ได้ ขอทราบเดี๋ยวก่อน

หลวงธรรมานุฉนิกร กรรมการ กล่าว ว่า ตามที่แปรญัตติมานั้นถูกต้องแล้วตามที่ท่านว่ามานั้น แต่ในชั้นถ้าแม่ทนายจะไปรื้ออ่านมาตรา ๑๘๘ แล้วบางที่จะถอนญัตตินี้ได้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าว ว่า มาตรา ๑๘๘ นั้นพูดถึงแต่เงินหรือหนังสือสัญญาซึ่งปรากฏในเบื้องตนว่าเป็นสัญญาอันแท้จริง มีความสมบูรณ์และบังคับได้ตามกฎหมายเท่านั้น แต่มีคำอธิบายบางคดีซึ่งง่ายกว่านั้นก็มี นิตยบัณฑิตตาม

คือเงินหรือสัญญาที่เป็นหนังสือ แต่บางเรื่องเทียบได้คล้ายๆ กับคดี
โมโนเดอเร่เหมือนกัน ซึ่งโจทก์จำเลยพร้อมที่จะทำได้ก่อนนั้น มาตรา
๑๕๒ มีวงเล็บเฉพาะเรื่องคดีที่มีปรากฏในเบื้องต้นว่าเป็นสัญญา
อันแท้จริง เพราะฉะนั้นควรจะขยายความในมากกว่าเรื่องคดีเงินหรือ
เรื่องสัญญา

หตองธรรมอนุฎุมิกร กรรมวิธีการ กล่าวคือ คือในมาตรา ๑๕๕
ที่กำหนด ๓๐ วันก็เพราะเหตุว่าตามกฎหมายเราจะต้องให้เวลาเขา นั้น
เป็นธรรมดาตามกฎหมาย คือข้างหนึ่งจะต้องตั้งค่าแก่ แล้วค่าแก่ที่เรา
บัญญัติได้ ๓๐ วัน มีเวลาสำหรับโจทก์ ได้เตรียมคดี ๑๖ วัน ซึ่งเห็นว่า
เป็นการสมควรแล้ว ถึงแม้ว่าเป็นคดีที่ไม่มีเรื่องยุ่งยากเช่นมาตรา ๑๕๒
คือความประสงค์ว่าถ้าเมื่อเป็นคดีไม่มีเรื่องยุ่งยากที่มีข้อสันนิษฐานเบื้องต้น
เพราะความธรรมดาที่บัญญัติในมาตรา ๑๕๒ ก็เพราะเห็นว่าคดีเหล่านี้
แหละมักจะไม่มีข้อยุ่งยาก ซึ่งถ้าไปบัญญัติในคดีธรรมดาแล้ว อาจ
จะมีข้อยุ่งยากได้ จึงได้บัญญัติให้เร็วขึ้น คือบางที่มีข้อสงสัยเร็วขึ้น
เพราะฉะนั้นการที่เรากำหนดเวลานเราได คัดถึงข้อแต่เดิมเหมือนกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี
กล่าวว่า ข้อแปรญัตติอย่างไรไม่ทราบ

ท่านการแทนประชาชนสภาฯ กล่าวว่า โปรดแจ้งข้อแปรญัตติให้
ที่ประชุมทราบด้วย

หตองธรรมนิติปริชา กรรมวิธีการ กล่าวคือ มาตรา ๑๕๖ แปรญัตติ

แปรว่าอย่างนี้ คือวรรคสุดท้ายอีกว่า "เว้นแต่คู่ความจะร้องขอให้
กำหนดวันเร็วกว่า"

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี
กล่าวว่า เมื่อข้อความเป็นอย่างนั้นแล้วคงจะตกลงกันได้ทีเดียว ถ้า
กรรมการกรรมาธิการบ้าง คือ ในคดีตาม มาตรา ๓๘๗ นั้นบัญญัติไว้
เฉพาะตัวเงินหรือหนังสือสัญญาที่มีแน่นอนเท่านั้น แต่บังคับให้
เฉพาะโจทก์ แต่ในเรื่องที่ข้าพเจ้าแปรญัตตินั้นคือให้คู่ความยื่นหนังสือ
ขอ เช่นขายสินค้าให้การไปพร้อมเสร็จเช่นนี้ ทั้งโจทก์กับจำเลยเขา
มีธุระร้อน เขาอยากเร่งเร่งเวลาให้เร็วกว่านั้น คือเร็วกว่า ๓๐ วัน คู่
ความเขายื่นคำร้องขอศาล เพราะฉะนั้นไม่น่าจะขัดข้องเลย คือ
แทนที่จะเป็น ๓๐ วันเขาขอให้ เป็น ๓ วัน แต่มาตรา ๓๘๗ นั้นบังคับของขอ
ให้ช้ากว่า ๓๐ วัน เป็นปัญหาต่างกันอย่างนี้ ประเด็นมันผิดเดียว
ว่า เมื่อคู่ความเขาไปร้องขอ ถ้าศาลว่างอยู่ ศาลจะไม่ทำให้ทีเดียว
หรือ ขอลากรรมการ ถ้าศาลไม่มีงานทำ โจทก์จำเลยไปร้องขอ
ศาล ศาลจะไม่ทำให้ทีเดียวหรือ ท่านจะนอนหลับหรืออ่านหนังสือ
หรือพิมพ์อย่างนั้นหรือ ถ้าท่านไม่มีงาน เมื่อว่าเขาทั้งสองคนไปขอของ

หตุกรรมอนุญาตฎีกา กรรมการ กล่าว ว่า ตามความจริง
ก็ไม่จำเป็นจะต้องแก้ไข เพราะในมาตรา ๒๓ ซึ่งผ่านมาแล้วบางที่ท่าน
สมาชิกอาจจะลืมไปได้ มาตรา ๓๘๗ ว่า "เมื่อศาลเห็นสมควร หรือ
เมื่อคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวของได้ยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้อง ให้ศาลมี

อำนาจที่จะออกคำสั่งขยายหรือย่นระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในประ-
มวณกฎหมายหรือตามที่ศาลได้กำหนดไว้ หรือระยะเวลาที่เกี่ยวข้องด้วย
วิพิจารณาความห่วงอันกำหนดไว้ในกฎหมายอื่น เพื่อให้ดำเนินหรือ
มิให้ดำเนินกระบวนการใดๆ ก่อนสิ้นระยะเวลานั้น แต่การขยาย
หรือย่นเวลาเช่นว่านี้ให้ฟังทำได้อีกเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษ และศาล
ได้มีคำสั่งหรือคู่ความมีคำร้องขึ้นมาก่อนสิ้นระยะเวลานั้น เว้นแต่ใน
กรณีที่มีเหตุสุดวิสัย”

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี
กล่าวว่า ที่จริงถ้าท่านบันทึกเช่นนั้นข้าพเจ้าก็คงไม่สงสัยหรอก แต่
ท่านบันทึกไว้ว่า คำแปรญัตติที่ท่านไม่เห็นด้วย เมื่อท่านไม่เห็นด้วย
แล้วทำไมจะมีในมาตรา ๒๘.๑.๑. เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทำงานหน้าเดียว
แต่เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็ผ่านได้ แต่ต่อไปขอให้อธิบดีให้ชัดเจน

นายเหมย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
ข้าพเจ้าไม่สมควรจะให้ผ่านไปในข้อที่แปรญัตติในข้อนี้ ที่กรรมการ
กล่าวเมื่อก่อนว่า คู่ความนั้นต้องยื่นคำร้องเสียก่อนในการที่จะพิจารณา
คดีหรือขยายเวลาเข้ามา ต้องยื่นคำร้อง อย่าถามว่าจะต้องยื่นก่อน
ยื่นคำร้องจะต้องเสียเงินตามตารางในท้ายพระราชบัญญัติอย่างน้อยก็
๕ บาท ไม่ต้องสงสัย ไม่มีปัญหาเลยยื่นคำร้อง เพราะฉะนั้นจะกา-
หนดทำไมในที่นี้ข้าพเจ้าสงสัยอยู่ ตามพฤติการณ์ที่เคยปฏิบัติมา
ศาลมักจะถามจำเลยว่าเขาถนัด แต่ก็เขียนลงไปบัญญัติ เรื่องมัน
เป็นอย่างนั้น

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ขอโทษเมื่อผู้แปรญัตติขอ
ให้ผ่านไป ก็หมายความว่ามีความเห็นพ้องกับกรรมาธิการ หมายความว่า
ว่าไม่มีข้อใดที่จะเปลี่ยนแปลงแล้ว ท่านที่ไม่ได้แปรญัตติก็จะมาอภิ-
ปรายก็ไม่ได้เห็นจะมีประโยชน์อะไร

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ปัญหาที่มาสู่สภาฯ ข้าพเจ้ามีสิทธิจะไม่ให้ถอนก็ได้

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่ ไม่ใช่ ปัญหาทั้งหมดไป
แล้ว เมื่อผู้เสนอถอนถอน ปัญหานั้นก็หมด

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ก็โดยเหตุที่ผู้เสนอขอผ่านนะซี ข้าพเจ้าจึงคิดใจว่าไม่ให้ผ่าน โดยเหตุ
ว่ามาถึงสภาฯ แล้ว

หอดงอวณิตปริธา กรรมาธิการ กล่าวว่ ตามข้อบังคับว่
แล้วแต่สภาฯ จะยอมให้ถอนหรือไม่ เมื่อสภาฯ อนุญาตก็ผ่านได้
เมื่อมีผู้ขอไม่ใช่ว่าจะให้ผ่านไปเสียทีเดียว ต้องขออนุมัติสภาฯ ก่อน
สภาฯ จะยอมให้ผ่านไปไม่ได้เว้นแต่สภาฯ นี้จะให้ถอนได้ ข้าพเจ้า
ไม่ได้เอาข้อบังคับมา เพราะฉะนั้นไม่มีโอกาสจะอ่านให้ท่านฟังได้

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุตรดิตถ์ กล่าวว่
ถูกแล้วตามข้อบังคับ การที่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผ่านไปในนี้เพราะเหตุว่
การกระทำของศาลที่ปฏิวัติยุบคณะรัฐมนตรีของสภาฯ ก็ถาม
ใจก็ว่าจะเอาพะยานมาตั้งเมื่อไร เขาบอกว่ ๑๐ วันทันสมัยแล้ว ไม่

ทันที ๑๕ วัน บางทีพระยานอยู่ใกล้ ทนกับออกว่า ๓ วันก็แล้วกัน ถ้า
ทนค่าดก็ทำให้ เห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องกำหนดวัน นี่เป็นการบังคับ
ศาลในคดี อย่างผู้เสนอแปรญัตติเป็นการบังคับศาล ข้าพเจ้าจึงตั้ง
ด้วยว่าทนไม่ควรมีไว้ทีเดียว

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด พัทลุง กล่าววา
ข้าพเจ้าขอสนับสนุนผู้แทนจังหวัดอุบลฯ ทั้งสองท่าน รวมทั้งตลอด
แล้ววแต่ยังคงค้างอยู่ กฎหมายเราจะต้องเขียนไว้ให้ชัดเจน ไม่จำเป็น
จะต้องยื่นหลังยื่นหน้า ควรเขียนไว้ให้ชัดตามที่ผู้แทนอุบลฯ เสนอ

หลวงวรนิติปรีชา กุรรมการ กล่าววา กฎหมายในมาตรา
๒๓ ทกกรรมการผู้หนึ่งใดอันให้ พังแต่ท่านจะว่ายื่นหน้ายื่นหลัง
ไม่ได้ เพราะการอ่านกฎหมายท่านจะต้องอ่านทั้งเล่ม เพราะข้อความ
เกี่ยวข้องกัน ท่านจะอ่านแต่มาตราใดมาตราหนึ่งไม่ได้ มันต้องพลิก
ไปทั้งเล่มเป็นธรรมดาไม่มีปัญหาเลย การที่ท่านจะไปรอดิทธิจาก
ศาล ก็ขอรับรองอะไรคือศาล ท่านก็ต้องเสียค่าธรรมเนียม ไม่มี
ปัญหาเลย ถ้าท่านไม่ต้องการอะไรท่านจะไปร้องต่อศาลทำไม นี่
ท่านต้องการอะไรบางอย่าง ท่านจึงจะต้องไปร้องต่อศาล เมื่อท่าน
ต้องการสิทธิแล้ว ท่านจะไปกวดเสียค่าธรรมเนียมทำไม เมื่อท่าน
ชนะ คดีแล้วท่านย่อมมีโอกาสได้รับคืน จากคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งได้
เพราะฉะนั้นเห็นว่าไม่มีปัญหาอะไรเลย ท่านน่าจะพอใจแล้ว

นายทองอยู่ พุฒพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าววา

ในปัญหาเรื่องนี้สมาชิกได้อภิปรายกันเรื่อยๆ ไป แต่มีปัญหาเฉพาะหน้า คือว่าญัตติของท่านผู้แทนอุบลฯ นั้นถอนแล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ตั้งมติว่าจะให้ผู้แทนอุบลฯ ถอนหรือไม่ เมื่อสภาฯ มีมติอย่างไรใดแล้วจะได้อภิปรายต่อไป

ขุนวรศาสตร์กรกิจ หาดวงฉวีนิติปริชา รับรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรอนุญาตให้ถอนได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๓ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรอนุญาตให้ถอน โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕ นาย

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า เป็นอันว่าอนุญาตให้ถอนได้ มาตรา ๑๘๕ นี้ผ่านไป

เลิกประชุมเวลา ๒๓.๐๘ นาฬิกา

พิพัฒพลกาย

พระไพศาลเวชกรรม

กิมเส็ง สินธุเสก

ทองอินทร์

นายปพาฬ บุญ-หลง

ประเสริฐ บัณฑิตสุนทร

นายศรี อินทร

บุญช่วย สุนทรมัต

๔๒๕๐

จิง จวงจิ๋ว
เจ้อ ศรียาภัย

ตรวจแก้ ๑๓ / ๗ / ๗๘

พ.อ. ประชนบัจฉนิก
รองประธานคนที่ ๒ (ลงนามแทน)

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
วิจิน สัจจะเวทะ
เลียงฮ้อ ศรีสุชาติ

ถิน จุฑะรพ
ผู้ตรวจงานการประมง

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร